

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 603

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Ἐν Ἀθήναις, 26 Ἰανουαρίου 1892

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις	"	8.50
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ.	15.—
Ἐν Ρωσίᾳ	ρούβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μήτσου Χατζοπούλου: Η ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΑΜΒΡΑΚΙΚΟΥ, διήγημα. — Γεωργίου Πραδέλ: ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ, δραματικὸν μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίττις: ΙΣΠΑΝΙΑ.—Ο ΝΑΔΙΡ, διήγημα ἀραβικόν.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δανείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΛΗΞΑΝΤΟΣ ΤΗΝ 31^{ΗΝ} ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1891

τοῦ Ζ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν τοῦ τρέχοντος Η' ἔτους, ἐπίσης καὶ οἱ ὀλίγοι καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν τοῦ παρελθόντος.

Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀποτείνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. ἀνταποκριτὰς ἡμῶν, ὅσοι μέχρι τοῦδε δὲν ἀπέστειλαν τὴν ἐξώφλησιν τοῦ λογαριασμοῦ των. Εἶνε καιρὸς πλέον.

Ἡ Δεῦθονσις.

ΜΗΤΣΟΥ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΑΜΒΡΑΚΙΚΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἐκάθισα εἰς τὸν ἐξώστην μὲ ἐξωγκωμένους ὀφθαλμούς, ἀναμύουσα τὴν Σοφίαν.

«Ὅλα γύρω μου, ὁ ἥλιος, ὁ οὐρανός, ἡ πόλις, τὸ βουνόν, ἡ θάλασσα, καὶ ὁ μαῖστρος αὐτὸς μοῦ ἐφαίνοντο ὅτι ἔκαιον, ἐφλογίζοντο ὅλα. Δὲν ἤξευρα τί εἶχα, τί ἠσθάνομην. Εἶχα ὑπόπηση εἰς μίαν νάρκην σώματος καὶ ψυχῆς, λογικοῦ καὶ καρδίας. Ἡσθάνομην μεγάλην διάθεσιν νὰ κλαύσω, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἔμενον στεγνοί, κατὰξηροι.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἦλθεν ἡ Σοφία. Μοῦ ἔφερε τεμάχιον χαρτίου λευκοῦ συνθλιμμένου πυρετωδῶς εἰς τέσσαρας βιαίας πτυχάς. Ὀχρίασα, κατελήφθην ὑπὸ ρίγους, κ' ἐκάθισα εἰς τὸ κρεβάτι μου. Ἡ Σοφία εἶχεν ἀποσυρθῆ εἰς τὸ μαγειρεῖον. Τὸ ἠνόησα σχεδὸν ἀμέσως ὅτι προήρχετο ἐξ ἐκεῖνου.

— Θεέ μου!.. Θεέ μου! ἐψέλλισα, κ' ἔφερα παραφόρος τὸν χάρτην ἐκεῖνον εἰς τὰ χεῖλη μου, προσπαθοῦσα ν' ἀνέυρω ἐκεῖ τὰ ἴχνη τῆς συνθλίψεως τῶν χειρῶν του.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἀνέγνωσα ὀλίγας γραμμὰς χραχθεῖσας βιαίως διὰ μολυβδίδος.

«Δεσποινίς!

» Ὁ ἀσθενὴς μας, ὁ ἀτυχὴς, πάσχει ἀκόμη. Δὲν ἐκοιμήθη

ποσῶς, ὁ πυρετὸς ἐξακολουθεῖ εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν. Πότε ἐπέρχεται μικρὰ τὶς ὑφεις, καὶ τότε αὐξάνει καταπληκτικῶς. Ἡναγκάσθην νὰ προβῶ εἰς δόσεις ἰδιαιτέρων τινῶν φαρμάκων.

» Καθ' ὅλον τὸ διάστημα ὅπου λείπετε, σὰς ἐπεκαλέσθη χιλιάκις, καὶ σὰς ἐπεκαλεῖται ἀκόμη. Τὸ ὄνομά σας ἀντηχεῖ κάθε τόσο μὲ τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς του. Ἐλπίζω τὴν ἐσπεραν νὰ τὸν εὑρετε καλλίτερα.

» Ὑμέτερος

» ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΜΙΧΟΣ. »

Ἔπεσα ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ θλίβουσα τὸν χάρτην ἐκεῖνον ἐπὶ τοῦ στήθους μου, ἔκλαυσα, ἔκλαυσα διὰ πολλὴν ὥραν.

Εὐτυχῶς τὸ βράδυ ποῦ ἐπήγαμεν μὲ τὸν μπαμπᾶν ὁ πυρετὸς ἤρχισε καταπίπτων. Ὁ ἰατρὸς προέβη εἰς τὴν δόσιν τῆς κινίνης, καὶ ὁ ἀσθενὴς ἦτο ἄφωνος κ' ἄλαλος, κατὰ τὴν ἐκφρασιν τῆς γραίας σπηθοναικοκυρᾶς του, ἥτις μὰς ὑπεδέχθη εἰς τὸ ἰδικόν της δωμάτιον, καὶ μὰς προσέφερε γλυκό, καφε καὶ ροδάκινα ἀπὸ τὴν πανήγυριν. Ἐζήτησα νὰ ὑπάγω μέσα, ἀλλ' ὁ ἰατρὸς ὅστις ἦλθε σχεδὸν ἀμέσως μὲ ἠμπόδισεν.

— Ἀφήσατε νὰ κοιμηθῆ ὀλίγον... εἶνε πολὺ καταβεβλημένος, κ' ἔχει ἀνάγκην ἀναπαύσεως πολλῆς.

Ὁμίλει οὕτω περὶ τοῦ ἀσθενοῦς μὲ πολλὴν στοργὴν καὶ ἀφοσίωσιν. Ἦτο κάτωχρος, καὶ δὲν εἶχε κλείσει μὰτι ἀπὸ τὴν προηγουμένην ἡμέραν. Τοῦ ἐσύστησα ἀποφεύγουσα δειλῶς τὸ βλέμμα του ν' ἀναπαυθῆ. Ἐδέχθη καὶ ἀπῆλθεν, ἀφοῦ μὰς εἶπεν ἐπανειλημμένως νὰ τὸν ζητήσωμεν εἰς τὴν ἐλαχίστην ὑπετροπήν. Εὐτυχῶς δὲν μὰς ἐδόθη περίστασις νὰ τὸν ἀνησυχήσωμεν. Ἐκάθισα μέχρι βαθείας νυκτός παρὰ τῷ ἀσθενεῖ μὲ τὴν συντροφίαν τῆς καλῆς ἐκείνης γυναικός, καὶ ὅταν ἐπιπτα εἰς τὰς δώδεκα εἰς τὴν κλίνην μου, ἠσθάνομην καλλιτέρα τὸν ἑαυτὸν μου. Ἡ κόπωση δὲν ἤργησε νὰ μοῦ φέρῃ τὸν ὕπνον, καὶ ἐκοιμήθην, τὸ ἐνθυμοῦμαι, μὲ δύο χονδρὰ δάκρυα εἰς τὰς παρειάς...

I

Καλέ μου ἐξαδέλφε !

Κάμε ὀλίγον τόπον εἰς τὴν ἀγκαλιὰ σου διὰ τὴν πτωχὴν σου Μαρίαν. Ἐχῶ δύο ἡμέρας τόρα, ὅπου κλαίω, κλαίω καὶ μὲ φαίνεται ὅτι ὅλην τὴν ζωὴν μου θὰ τὴν περάσω οὕτω. Ἀυτὸς λοιπὸν εἶνε ὁ ἔρωσ, τὸν ὁποῖον μ' ἐξυμνοῦσες ἐσὺ, τὰ βιβλία, καὶ ὁ κόσμος ὅλος ;... Ἄχ ! πῶς ἤθελα νὰ εἶχα αὐτὴν τὴν στιγμήν τὴν πρώτην ἡσυχίαν μου, τὴν πρώτην ζωηρότητά μου, νὰ γελῶ μὲ ὄλους, καὶ νὰ μὴ μελαγχολῶ ἐγὼ ἢ ἰδία ποτέ... Ἄλλ' ἄφησέ με νὰ κλαῦσω, νὰ κλαῦσω...

Αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἕνα βράδυ μὰς ἐφυγεν ὁ ἰατρὸς μὲ τὰ τέκνα του· ἕνα ἐξαφνικὸν τηλεγράφημα ἐκ μέρους τοῦ ἐπιστάτου του, τοῦ μπαρπ' Ἀναγνώστη, καθὼς μὰς εἶπε, τὸν ἠνάγκασε ν' ἀναχωρήσῃ ἔτσι ἀπροσδόκητα. Ὅταν ἔμαθα ὅτι θὰ φύγῃ εἰς τὸ τραπέζι, ὁ μπαμπᾶς, ὅστις ἐκάθητο ἀπέναντί μου ἐξέβαλε φωνὴν φρίκης ἀπὸ τὴν αἰφνιδίον ὠχρότητά μου. Πῶς μὲ ἤλθεν ἐκείνην τὴν στιγμήν ; τί ἠσθάνθη ; τί εἶχα ; καὶ ἐγὼ δὲν ἤξεύρω νὰ τὸ ὀνομάσω. Μονάχα θυμᾶμαι νά... ἕνα σκοτάδι μαῦρο, μαῦρο ποῦ μοῦ πλάκωσεν ἐξαφνα, ἐξαφνα ὅλην τὴν εὐτυχίαν τῆς καρδιάς μου, μοῦ ἔσθυσεν ὅλα τὰ γλυκὰ ὄνειρα ποῦ μοῦ ἐπλεξεν ὁ ἔρωσ μου μέσα εἰς τὰ στήθη μου. Δὲν ἔβαλα μπουκιὰ εἰς τὸ στόμα μου. Ὁ μπαμπᾶς μ' ἐτριγυρίζεν ἀνήσυχος, καὶ μ' ἐχάιδευεν ὁ καυμένος μὲ τρεμουλιασμένα χέρια σὰν μικρὸ παιδί, καὶ μ' ἐρωτοῦσε κάθε στιγμή, τρυφερά, τρυφερά :

— Τ' ἔχεις, πουλάκι μου ; μίλα μου, ἀγάπη μου...

Ἄχ ! πῶς μ' ἐβασάνιζε μ' ἐκείνας τὰς ἐρωτήσεις του, καὶ πόσην ὄρεξιν ὅπου εἶχα νὰ μείνω μόνη, καταμόναχη, νὰ ξεθυμᾶνω στὸ προσκέφαλό μου μὲ δάκρυα...

— Φεύγει... φεύγει, ἔλεγα μέσα μου, καὶ ὅλη ἡ εὐτυχία τὴν ὁποίαν δὲν ἐτολμοῦσα νὰ ἐξομολογηθῶ οὔτε εἰς τὸν ἑαυτὸν μου τόσο καιρὸν τόρα, ἡ εὐτυχία, ὁ ἔρωσ μου, ἡ ὑπαρξίς μου, ὅλα, ὅλα ἐχάνοντο, ἐπετοῦσαν ἔξω ἀπὸ τ' ἀνοικτὸν παράθυρον, ὡσὰν σχισμένα χαρτάκια ἀγαπημένης ἐπιστολῆς... Ἡ καυμένη ἡ Σοφία εἶχε καθίσει εἰς τὴν ἄκρην τοῦ κρεβατιοῦ μου, καὶ ἔκλαιε καὶ ἐκείνη σιγά, σιγά. Τὸ καυμένο τὸ κορίτσι !

Διὰ μίαν, ὅτε ἀπεχώρησε διὰ μίαν στιγμήν ἀπὸ πλησίον μου ὁ μπαμπᾶς, ἐσκέφθην νὰ τὴν στείλω νὰ τοῦ εἰπῆ... ὅτι τὸν θέλω... ὅτι τὸν ἀγαπῶ... τὸν ἀγαπῶ, καὶ νὰ μὴ φύγῃ. Ἄλλ' εἰς τὴν ὁρμὴν αὐτὴν τῆς καρδιάς μου, ἡ ἀξιοπρέπειά μου ἐβγήκε νικήτρια, καὶ ἰδοῦ... εἶμαι δυστυχημένη, πολὺ δυστυχημένη !..

Ἡλιζα πάντοτε ὅτι δὲν θὰ ἐφευγε χωρὶς νὰ μὰς ἴδῃ. Τρομερά, φρικώδεις ἰδέαι μοῦ διήρχοντο ἀπὸ τὸν νοῦν. Εἰς τὰς τρεῖς ἡκούσα ἕνα ὄξυν, ἀλλόκοτον, τρομερὸν συριγμόν. Ἐτρέξα εἰς τὸ παράθυρον. Τὸ ἀτρόπλιον τὸ περιπλέον τὸν Ἀμβρακικὸν εἰσῆρχετο εἰς τὸν μυχόν, εἰσῆρχετο ὀγκῶδες, ἀπαισίον τὴν θείαν, ἐκτιναζὼν ὀπισθὲν του μαύρας, μαύρας πολύπας καπνοῦ, καὶ ὠρούμενον ὡς ἄγριον θηρίον. Ἐνας φοβερὸς γίγας ἐκεῖ, μία ἀπαισία τίγρις, ἤρχετο ν' ἀρπάσῃ διὰ τῶν γαμψῶν ὀνύχων τῆς τὴν εὐτυχίαν πτωχῆς περιστερᾶς. Ἄχ ! πῶς ἤθελα νὰ εἶχα τὴν δύναμιν, ἐκείνην τὴν στιγμήν, νὰ ἐσφενδονίσω εἰς τὰ ἄκρα τῆς γῆς τὸν ζωντανὸν ἐκείνον θάνατον τῆς εὐτυχίης μου. Καὶ αἱ ὦραι παρήρχοντο γοργαί, γοργαί, καὶ τὸ σκάφος ἀπεβίβαζεν ἀνθρώπους καὶ ἐμπορεύματα καὶ παρελάμβανεν ἐξ ἄλλου ἀπὸ τὸν τόπον τοιαῦτα.

Κ' ἐγὼ ἔμεινα ἐκεῖ εἰς τὸ παράθυρον ἀκουμβισμένη, παρατηροῦσα μ' ὀδυνηρὰ βλέμματα τὰς λέμβους, αἵτινες προσῆγγιζαν τὰς πλευράς τοῦ σκάφους, καὶ τοὺς λεμβούχους, αἵτινες ἀνεβίβαζαν τὰ ἐπιπλα τῶν ἐπιβατῶν, προσπαθοῦσα νὰ μαντεύσω τὰ ἐπιπλα καὶ τὰ σκεῦη ἐκείνου. Χαμένη προσπάθεια, ἔκλειε μέσα τῆς ἀπερίγραπτον πόνου.

Ἐνόμιζες ὅτι ἐκαστον κιβώτιον, ἐκαστον δέμα, ἐξαφνιζόμενον, βυθιζόμενον εἰς τὰ πλάγια τοῦ κοίτους τοῦ πλοίου, ἀπέσπα ἐκ τῆς καρδίας μου μίαν σταγόνα αἵματος. Ἐθαρροῦσα ὅτι τὰ πάντα ἦσαν συνδεδεμένα μετ' ἐκείνου, καὶ ἐβιάζοντο ὅλα, ὅλα νὰ φύγουν μακρὰν μου, νὰ γυμνώσουν τὴν ἀγάπην μου, καὶ νὰ μ' ἀφήσουν ἀποτυπωμένην τὴν δυστυχίαν εἰς τὴν ψυχὴν μου, ὅπως τὰ χελιδόνια εἰς τὴν πρώτην πνοὴν τοῦ φθινοπώρου, βλέποντα ἀπογυμνούμενα τὰ δένδρα τῶν φύλλων τῶν, φεύγουν μακρὰν τῶν, ἐγκαταλείποντα ἐρήμους τὰς ἐπ' αὐτῶν φωλεὰς τῶν.

Ἐπεφτεν ἡῆθ ὁ ἥλιος ἔσθ' βουνό, ἡ ὦρα ἔξῃ, καὶ ἐκεῖνος δὲν ἐφαίνετο πουθενά. Νὰ ἐπεβίβασθη ἄρα γε τόσο ἔνωρίς, ἀφοῦ τὸ ἀτρόπλιον θὰ ἐφευγεν εἰς τὰς δώδεκα τῆς νυκτός ; Θεέ μου ! Δὲν χάνω καιρὸν, φορῶ ἕνα τσίτινος φόρεμα, βάζω τὴν ψάθην μου, ἀφίνω ἀπὸ τὴν ταραχὴν μου τὰ μαλλιά μου σὲ μιὰ πλεξίδα κάτω, καὶ τὴν ὦραν ποῦ ἀποφοροῦσα τὰ γάντια μου καὶ ἐζητοῦσα τὸ ριπίδιόν μου, πρᾶφ, ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ μπαίνει ὁ μπαμπᾶς ταραγμένος.

— Πήγαινε μιὰ στιγμήν ἔστ' σάλα, μοῦ λέγει, ποῦ ἤλθεν ὁ κύριος Μίχος καὶ ἔρχομαι καὶ ἐγὼ ἔχω δύο λεπτῶν δουλειὰ εἰς τὸ γραφεῖον...

Ἡ οἰκία ἔτρεμεν ὅλη ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μου. Δὲν ἔχασα στιγμήν, ἔρριψα ἕνα βλέμμα εἰς ἕνα καθρέπτην, καὶ εἶδα τρομερὰ ὠχρὸν τὸ πρόσωπόν μου. Ἐβάδιζα γοργὰ διὰ ν' ἀναλάβω ὀλίγην ζωηρότητα, ἤμην παραπολὺ ἐξησθετισμένη.

— Ὅπως καὶ ἂν εἶνε τὸ πρᾶγμα, ἔλεγα μέσα μου, θὰ φανῶ κυρία τοῦ ἑαυτοῦ μου...

Μπαίνω ἔστ' σάλα ἀθρόβως. Ἐκεῖνος εἶχε γυρισμένον τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν ἐξώστην καὶ ἐκρατοῦσεν εἰς τὰ χέρια του τὸ λεύκωμα τῆς τραπέζης. Δὲν μ' ἐνόησε, τόσο ἐφαίνετο ἐνησυχολημένος εἰς τὴν παρατήρησιν του. Ὅγλήγωρα κατάλαβα πῶς ἦτο ἡ φωτογραφία μου ἐκεῖνο ποῦ ἐκύτταζε. Δὲν μοῦ ἔμεινε σταλιά αἷμα εἰς τὴν καρδίαν μου. Ἄν μ' ἠγγίξε κανεὶς θὰ ἔπεφτα σωρὸς εἰς τὸ πάτωμα. Τὰ μικρὰ ἔλειπαν καὶ αἱ φωναὶ τῶν ἠκούοντο κάτω εἰς τὸ γραφεῖον, ζητοῦσαι τοὺς ἀ-

χρήστους φακέλους ἀπὸ τὸν γραμματέα, καὶ γραμματοσήματα... γραμματοσήματα.

Ὁ ἥλιος ἐχρῦσανε τὸν ἐξώστην, καὶ αἱ ἀκτίνες τοῦ διεσκορπίζοντο εἰς τὴν αἴθουσαν, ὡς χρυσὰ πέταλα ρόδου. Κάτω ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰς κιγκλίδας τοῦ μπαλκονιοῦ, ἐφαίνετο ἀφορισμένη, τρομερή, ἡ θάλασσα, καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν ἐπιφανείαν της ἐμαύριζεν ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ βουνοῦ τὸ ἀτμόπλοιον σιγηλόν, ἀποτρόπαιον... καὶ ἐκεῖνος ἐκυττούσε, ἐκυττούσε τὴν φωτογραφίαν μου. Ὁ καθρέπτης μ' ἐδείκνυε τὴν ὄψιν του τρομερὰ ἠλλοιωμένην... Θεέ μου! Θεέ μου!...

Δὲν ἐκρατήθην περισσότερον, τὸν ἐπλησίασα, καὶ τὸν ἤγγισα ἐπὶ τοῦ ὄμου διὰ τοῦ ἄκρου τῶν δακτύλων μου.

— Φεύγετε, ἀπόψε; τὸν ἠρώτησα, σβυσμένα, ἐνῶ ἡ καρδίκα μου ἔφερνε ποταμούς δακρῶν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου, τοὺς ὁποίους μὲ πολλὴν προσπάθειαν καὶ ἀγωνίαν ἀπέστειλα εἰς τὴν πηγὴν των. Ἐκλείετε ζωηρῶς τὸ λευκώμα, καὶ μοῦ ἔτεινεν ὠχρὸς, ὠχρότατος τὴν χεῖρά του. Τὴν ἤγγισα καὶ τὴν ἤσθάνθην πυρέσσουσαν, φρικτωσαν.

— Μοῦ τηλεγραφεῖ ὁ ἐπιστάτης μου, μοῦ ἀπήντησεν, ἀποφεύγων τὸ βλέμμα μου... ἀγνοῶ τί τρέχει, καὶ διὰ νὰ μὴ χάσωμεν τὴν εὐκαιρίαν τοῦ ἀτμοπλοίου ἀναχωροῦμεν ἀπόψε τὴν νύκτα.

Ἄ! τοῦ τηλεγραφεῖ ὁ ἐπιστάτης του, καὶ διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν εὐκαιρίαν τοῦ ἀτμοπλοίου φεύγει, ἀπόψε τὴν νύκτα... φεύγει... φεύγει.

Κ' ἐγὼ... καὶ ἐγὼ, ἤτις ἤλπισα εἰς τὴν εὐτυχίαν μου τόσον ἀκράτητα, μὲ τόσα χρυσὰ ὄνειρα, θὰ τὸν ἄφαινα νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ μ' ἀνοίξῃ ὀλίγον τὴν καρδίαν του, νὰ μοῦ εἰπῇ τοῦλάχιστον, ὅτι μ' ἀγαπᾷ... μ' ἀγαπᾷ... Ἔτσι λοιπὸν πρὸ δύο γραμμῶν ἐνὸς τηλεγραφήματος νὰ συντριβοῦν δύο καρδίαι... νὰ πετάξῃ ἡ πραγματικοποίησις τῶν γλυκῶν ὀνείρων... τῶν χρυσῶν πόθων. Ἄ! ὄχι, ὄχι, ποτὲ δὲν θὰ τὸν ἀφήσω νὰ φύγῃ, νὰ φύγῃ. Νὰ τόρα θὰ ριθῶ εἰς τὴν ἀγκαλιά του, νὰ τοῦ εἰπῶ ὅλα, ὅλα, νὰ τοῦ διώξω τὴν ἐπίμονον τόσους μῆνας τόρα δειλίαν του, καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ ἠμιλήσῃ μιά διὰ πάντα. Θὰ τοῦ εἰπῶ, ὅτι δὲν παίζουν τόσον εὐκολα μὲ τὴν καρδίαν ἀτυχοῦς κόρης, δὲν περιφρονοῦν τόσον σκληρὰ τὸ εὐγενὲς αἴσθημά της. Καὶ ἂν μοῦ ἀρνηθῇ, καὶ θελήσῃ νὰ φύγῃ, νὰ φύγῃ, πρὸ οὐδενὸς κωλύματος θὰ ὑποχωρήσω. Θὰ πέσω ἴστα πόδια τοῦ μπαμπᾶ, θὰ κλάψω, θὰ τὸν φιλήσω, θὰ τοῦ εἰπῶ, ὅτι εἶμαι δυστυχισμένη, ὅτι δὲν ἔμπορῶ νὰ ζήσω μακριὰ του, καὶ θὰ φύγω, θὰ φύγω μαζί του...

Ἄ! τὸν κακὸν ἄνθρωπον, ἐγὼ νὰ σπαρξάζω ὡς ψάρι ἐνώπιόν του, καὶ ἐκεῖνος, ἐνῶ πρὸ ὀλίγου δὲν ἐχόρταине νὰ κυττάξῃ τὴν φωτογραφίαν μου, ἓνα παληόχαρτο ἐκεῖ... τόρα νὰ μοῦ λέγῃ ξηρὰ, ξηρὰ, ὅτι τοῦ τηλεγραφεῖ ὁ ἐπιστάτης του, καὶ θὰ φύγῃ διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν εὐκαιρίαν τοῦ ἀτμοπλοίου. Φθάνει, παιά, αἱ προσποιήσεις, κύριε Περικλῆ, φθάνει!...

Κ' ἐνῶ δὲν ἴ' ἄφαινα λεπτόν νὰ παρέλθῃ, ἰδοὺ αἴφνης ἀνοίγει ἡ θύρα καὶ μπαίνει μὲ θόρυβον ὁ μπαμπᾶς, τὰ μικρὰ, καὶ ὁ διηγηματογράφος μ' ἐνδυμασίαν ταξειδίου...

Ἐκάθισα ἄρωνη, ξασθενισμένη εἰς ἓνα κάθισμα καὶ ἐγύρισα τὰ μάτια μου ἔξω πρὸς τὸν ἥλιον, διὰ νὰ κρατήσω τὰ δάκρυά μου, καὶ νὰ σβύσω τὴν κραυγὴν, ποῦ μ' ἔκαιε τὰ στήθη, ποῦ μ' ἐφλόγιζε τὸν λάργυκά μου.

Τὰ μικρὰ ἤλθαν καὶ ἐκάθισαν εἰς τὰ γόνατά μου. Σὰν μὲ

εἶδαν ἔτσι, ἔχασαν ὅλην τὴν χαρὰν των καὶ ἔκρυψαν τὰ προσωπάκια των εἰς τὸ στήθος μου. Ἦρχισα ν' ἀναλαμβάνω ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Ἐβγάλα τὰ γάντια μου καὶ τὰ ἔριψα εἰς μίαν καθέλιαν. Ὁ Γιωργάκης ἀπεσπᾶσθη τῆς ἀγκάλης μου καὶ ἐπλησίασε τὸν πατέρα του λυπημένος. Ἡ Χρυσούλα ἐσήκωσε τότε τὸ κεφάλαι της, καὶ μ' ἐκύτταξε κατὰματα. Ἔσκυψα νὰ τὴν φιλήσω καὶ τὰ μαλλιά της μοῦ ἐσφόγγισαν ἓνα δάκρυ. Εὐτυχῶς δὲν μ' εἶδε κανεὶς.

— Θὰ φύγῃς καὶ ἐσύ, τὴν ἠρώτησα σιγὰ, σιγὰ...

Ἐγύρισε καὶ εἶδε τὸν ἱατρόν, καὶ ὕστερα ἐμένα, καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

Ὅλοι εἴμεθα συγκινημένοι, αὐτὴ εἶν' ἡ ἀλήθεια, καὶ κανεὶς δὲν ἐτολμοῦσε νὰ βγάλῃ μιλιὰ διότι ἡ συγκίνησις μας ὅλη θὰ ἐχύνετο εἰς δάκρυα.

Ἔσφιγγα τὴν μικρὰν μέσα εἰς τὰ χεῖρα μου, καὶ κᾶτι τῆς ἐψιθύριζα, ποῦ δὲν τὰ θυμοῦμαι παιά...

Ὁ μπαμπᾶς τέλος ἤρχισε τὴν ἠμιλίαν, στραφεὶς πρὸς τὸν διηγηματογράφον.

— Φεύγετε καὶ ἐσεῖς, κύριε;

— Ἐσκέφθην, ὅτι ἡ Πρέβεζα, διέκοψε τὸν μπαμπᾶν ὁ ἱατρός, θὰ τὸν ὠφελήσῃ πολὺ, καὶ τὸν ἐβίασα ν' ἀλλάξῃ κλίμα...

Ὁ νέος ἦτο ὀλιγώτερον τοῦ συνήθους ὠχρὸς. Ὁ πυρετὸς τὸν εἶχε λησμονήσῃ ἄρκετάς ἡμέρας. Ὡμίλει μὲ περισσότερὰν διάθεσιν ἀπὸ ἄλλοτε, καὶ μοῦ ἐπανελάμβανε συχνά, ὅτι ἡ Πρέβεζα εἶνε πολὺ ὠραῖον μέρος, καθ' ὅλας τὰς ἐπόψεις, καὶ νὰ μὴ λησμονήσω νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ καμμίαν ἡμέραν μὲ τὸ ἀτμόπλοιον.

Ὁ μπαμπᾶς εἶδιδε μερικὰς πληροφορίας εἰς τὸν ἱατρόν περὶ τοῦ ἐλληνικοῦ ὑπουργείου, τὰς ὁποίας ἐκεῖνος ἤκουεν ἀδιαφόρως, τύπτων ἐλαφρῶς διὰ τῆς ράβδου του τὰ ἄκρα τῶν ὑπόδημάτων του.

Τοὺς ἐκρατήσαμεν εἰς τὸ τραπέζι τὸ βράδυ, καὶ λίαν ἀργὰ ἐπεβιβάσθημεν ἐπὶ τῆς λέμβου εἰς τὴν προκυμαίαν.

Ἄ! τὴν σκηνὴν ἐκείνην θὰ τὴν ἐνθυμοῦμαι, μὲ πολλὴν ὀδύνην, πάντοτε.

Ἐτρόμαξα νὰ ἀποφύγω τὴν ἀγκάλην τῶν μικρῶν, ἡ Χρυσούλα προπάντων ἐκρύπτετο εἰς τὸ φάσμα μου καὶ μοῦ ἐψιθύριζε μὲ φωνὴν ποῦ μ' ἔκκαμνε νὰ πονῶ φοβερά,

— Κ' ἐγὼ ἔλεγα νὰ σὰς εἶχα μαμὰ... νὰ σὰς εἶχα σιμὰ μου... σιμὰ μὲ τὸν μπαμπᾶ.

Ἦτο κᾶτι ὑπεράνθρωπον διὰ τὴν πτωχὴν σου ἐξαδέλφην ὁ ἀποχωρισμὸς ἐκεῖνος, καλέ μου φίλε. Καὶ ὅμως ὅταν τοῦ ἔσφιγγα τὸ χεῖρ μέσα εἰς τὸ δικό μου, ἐννοίωσα ὅτι ἤθελε νὰ μ' ἀποφύγῃ διὰ μίαν ὥραν ὀρηγωρότερα. Ἀπέσυρε βιαίως τὴν χεῖρά του, καὶ ἡ λέμβος ἔφυγε πέραν, πέραν πρὸς τὸν ἐρυθρὸν φανὸν τοῦ ἀτμοπλοίου, μέσα εἰς τὴν σκοτεινὴν βαθυμέλανον θάλασσαν, ἐνῶ τὸ κτύπημα τῶν κωπῶν της ἀντηχοῦσε πικρὰ, πικρὰ εἰς τὴν καρδίαν μου.

Ἐπήγαμεν εἰς τὸ σπῆτι ὀλομόναχοι, ὁ μπαμπᾶς καὶ ἐγὼ. Δὲν ἠθέλησε νὰ μοῦ ἠμιλήσῃ οὔτε λέξιν, ὡσεὶ νὰ ἤσσει, ὅτι τὸ τσιούτο θὰ ἦτο περιττόν. Εὐρήκα τὴν Σοφίαν εἰς τὸ δωμάτιόν μου μὲ τοὺς ὀφθαλμούς ἐστραμμένους πρὸς τὴν θάλασσαν, πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἔλαμπεν, ἔλαμπεν ὁ φανὸς τοῦ ἀτμοπλοίου, ὅπερ συνήρπαζε μαζί του τὴν εὐτυχίαν μου ὅλης τῆς ζωῆς μου. Ἐκλείσα μὲ ζωηρὸν θόρυβον τὸ παράθυρον, καὶ

δὲν τὴν ἀφῆκα νὰ μὲ βοηθήσῃ ν' ἀπεκδυθῶ. Ἔπεσα ἐκεῖ εἰς τὴν κλίνην μου, ἀφοῦ ἔσυρα τὸν σύρτην τῆς θύρας, κ' ἔκλαψα μέσα εἰς τὰ προσκέφαλά μου ἴσα μὲ τὸ πρῶν.

Ἄχ! δὲν σοῦ φαίνονται σὰν ὄνειρο ὅλ' αὐτὰ, καλέ μου Γιωργῆ; Τώρα καταλαβαίνω διατί τὰ βιβλία, μοῦ ἔλεγαν, ὅτι πρέπει νὰ ἔχῃ πολὺ θάρρος κανεὶς διὰ νὰ διαβάσῃ τὰς πικρότερας σελίδας τοῦ βιβλίου τῆς ζωῆς εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. Ἄρά γε ἐδιάβασα τὰς πικρότερας σελίδας του εἰς τὴν ἐρημίαν αὐτὴν τῆς ἑλληνικῆς γῆς;

Ἄλλὰ δι' ἐμὲ πλέον εἶνε ἀνυπόφορον αὐτὸ τὸ βιβλίον καὶ εἶνε στιγμαὶ τώρα, ὅπου κινδυνεύω νὰ μὴ γνωρίσω εἰς ἑαυτήν, τὴν φαιδρὰν νεάνίδα τοῦ παρελθόντος, τὸ τρελλό σου Μαράκη, τὴν λογοῦ τοῦ μπαμπᾶ, μ' αὐτὰ τὰ ἀπαισία ζωγραφήματα τοῦ νοῦ μου καθ' ἐκάστην. Τώρα, τώρα ἤθελα νὰ σ' εἶχα πλησίον μου, νὰ κρυθῶ εἰς τὴν ἀγκαλιά σου, καὶ νὰ κλάψω ἐκεῖ τὸν πόνον μου, ἀφοῦ ἐδῶ δὲν τολμῶ οὔτε λέξιν νὰ εἰπῶ τοῦ μπαμπᾶ, ὅστις κινδυνεύει νὰ χάσῃ τὸν νοῦ του μ' αὐτὴν μου τὴν κατάστασιν. Χθὲς, ἀφοῦ μὲ κατέφαγεν ὁ καυμένος μὲ τὰς ἐρωτήσεις του, καὶ τὰς θωπείας του, δὲν ἤξευρα τί νὰ τοῦ ἀπαντήσω, καὶ τοῦ ἀπεκρίθην, ὅτι θέλω νὰ φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ.

Ἐπέταξεν ἀπὸ τὴν χαρὰν του, καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς ἦλθε καὶ μοῦ ἀνέγνωσεν ἐπιστολὴν πρὸς ἕνα φίλον του αὐτοῦ. Ἡ μετὰθεσίς μας δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ ἔλθῃ. Ὑπολογίζω ὅτι μετὰ ἕνα μῆνα τὸ πολὺ θὰ εἴμεθα μακρὰν ἀπ' αὐτὸν τὸν τόπον, ὅστις ἤρχισεν νὰ μοῦ γίνεταί ἀνυπόφορος. Ὁ Σεπτέμβριος ἦλθε ψυχρὸς, καὶ τὸ φθινόπωρον δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ φέρῃ τὸν χειμῶνα.

Καὶ ὅμως εἶνε τόσον ὠραία ἡ ἐξοχὴ τώρα μὲ τὰς τελευταίας βροχὰς. Ἄλλὰ δι' ἐμὲ ὅλα εἶνε κρύα, ἄχαρα, χωρὶς κανένα θέλητρον, χωρὶς καμμίαν ἐλξιν τίποτε δὲν μ' ἀρέσει, τίποτε δὲν μ' ἐλκύει τώρα. Πονῶ, ἀλλὰ δὲν κλαίω ἀπάνω-κάτω πλέον. Ὁ μπαμπᾶς, ὅστις φαίνεται ὅτι κἄτι ἠνόησεν ἀπ' αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, μοῦ λέγει, ὅτι ἡ μεταλλαγὴ τοῦ ἀέρος θὰ μὲ ὠφελήσῃ πολὺ, καὶ ὅτι θὰ ξαναγίνω μιὰ λογοῦ, ποῦ δὲν θὰ εὐρίσκη τὴν ἡσυχίαν του πλέον. Ἡ Σοφία, ἣτις ἔμαθε τὴν προσεχῆ ἀναχώρησίν μας εἶνε ἀπαρηγόρητη... Μὰς συνείθισε τόσον πολὺ, λέγει τὸ καλὸ τὸ κορίτσι, ποῦ τῆς φαίνεται, ὅτι θὰ χάσῃ τὸν οὐρανὸν μὲ τ' ἄστρα, μαζὶ μὲ μᾶς. Ὁ κόσμος ὅστις διέμεινεν ἐδῶ διὰ τὰ λουτρὰ καὶ τὴν θάλασσαν φεύγει ὀλονέν. Αἱ οἰκίαι ἐρημοῦνται, ἐν τούτοις ὅμως ὁ μικρὸς λιμὴν ἔχει κἄποιαν κίνησιν, ἕνεκα τῆς ἐξαγωγῆς τοῦ βαλανιδίου τοῦ τόπου. Χθὲς ὅταν ἐγυρίσαμεν ἀπὸ τὸν συνῆθη περίπατόν μας ἐκλείσθην πάλιν εἰς τὸ δωμάτιόν μου κ' ἔκλαψα ἐκ νέου.

Ἡ ἀνάμνησις τοῦ πηγαδιοῦ, ἡ ἀνάμνησις τῶν καλῶν ὠρῶν, μ' ὅλην τὴν ἀγωνίαν των, ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ διηγηματογράφου μὲ συνεκίνησαν πολὺ. Τὸ πηγάδι ἦτο ἔρημον ἐκεῖνην τὴν στιγμὴν, οὔτε φωναὶ παιδιῶν, οὔτε ἀντίλαλος χαρᾶς, μία ἄχαρις γραῖα ὑδρεύετο εἰς τὰ χεῖλη του, κ' εἰς χοῖρος, ἐξ ὧν βριθεὶ ἐδῶ ὁ τόπος, ἐκυλίετο εἰς τὸν βόρβορον τοῦ χερμένου ὕδατος. Ἡ οἰκία τοῦ διηγηματογράφου εἶχεν ἐρημητικῶς κεκλεισμένα τὰ παράθυρά της πρὸς τὸν δρόμον, καὶ ἡ ἐνατένισις των δι' ἐμὲ, σὲ βεβαιῶ, ὅτι ἦτο ὀξεία πληγὴ ἐγχειριδίου κατάστηθα.

Κάθουμαι ὀλοκλήρους ὥρας, ὡσὰν ἄλλοτε εἰς τὸν ἐξώστην

καὶ βλέπω τοὺς οἰκίσκους καὶ τὴν θάλασσαν, χωρὶς νὰ εὐρίσκω τὴν παλαιὰν μαγεϊάν των. Κάθουμαι πολὺ, πολὺ ἐκεῖ καὶ κλαίω τὴν τύχην μου, ἐνῶ τὸ χέρι μου χαϊδεύει μηχανικῶς τὸν σγουρὸν βασιλικὸν τῆς Σοφίας κ' ὁ νοῦς μου τρέχει εἰς τὰς περασμένας εὐτυχεῖς ἡμέρας. Ἄχ! αὐτὴν τὴν θάλασσαν δὲν τὴν ὑποφέρω πλέον. Θαρρεῖς γιὰ περιγέλιο, μοῦ ψιθυρίζει ἀδιάκοπα μὲ τὰ κύματά της... σοῦ τὸν ἐπῆρα... σοῦ τὸν ἐπῆρα... Μονάχα ὅταν ἀνέρχωμαι ψηλὰ ὅτ' ὀβρονὸ καὶ γυρίζω τὰ μάτια μου πρὸς τὰ βουνά, τὰ ψηλὰ βουνὰ τῆς Ρούμελης, εὐρίσκω παρηγορίαν διὰ τὴν καρδίαν μου, καὶ ἀφαιρούμαι ὥρας πολλὰς πρὸ τῆς γαλανῆς ἀπόψεώς των. Αὐτὴ ἢ ἄποψις των ἢ ἀνάμεστος τοῦ ἀγρίου καὶ τοῦ ἡρέμου, πόσον ὁμοιάζει μὲ τὴν τεταραγμένην καρδίαν μου!.. Εἶνε στιγμαὶ, ὅπου τὸ ἀπότομον τῆς θέας των μοῦ γεννᾷ ἀπαισίαν, τρομερὰς ιδέας, καὶ εἶνε στιγμαὶ ποῦ αἰσθάνομαι ὅλην τὴν ἀνεκφραστον παλαιὰν ἀγαλλίαν τοῦ πτωχοῦ μου ἔρωτος πρὸ μιᾶς μαγευτικῆς κλιτύος των, πρὸ μιᾶς καταφύτου μελαγχολικῆς κορυφῆς των... Ἡ ἰδέα ὅτι ὀγλήγωρα θὰ φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ, αὐτὴ μονάχα μὲ κάμνει νὰ αἰσθάνομαι κἄποιαν ἀνακούφισιν, καὶ μ' αὐτὴν τὴν ὀλίγην ἀνακούφισιν εἶχα τὴν δύναμιν νὰ σύρω τὰς ὀχληρὰς αὐτὰς γραμμὰς...

Σὲ φιλῶ
ἡ ἐξαδέλφη σου
ΜΑΡΙΑ»

* *

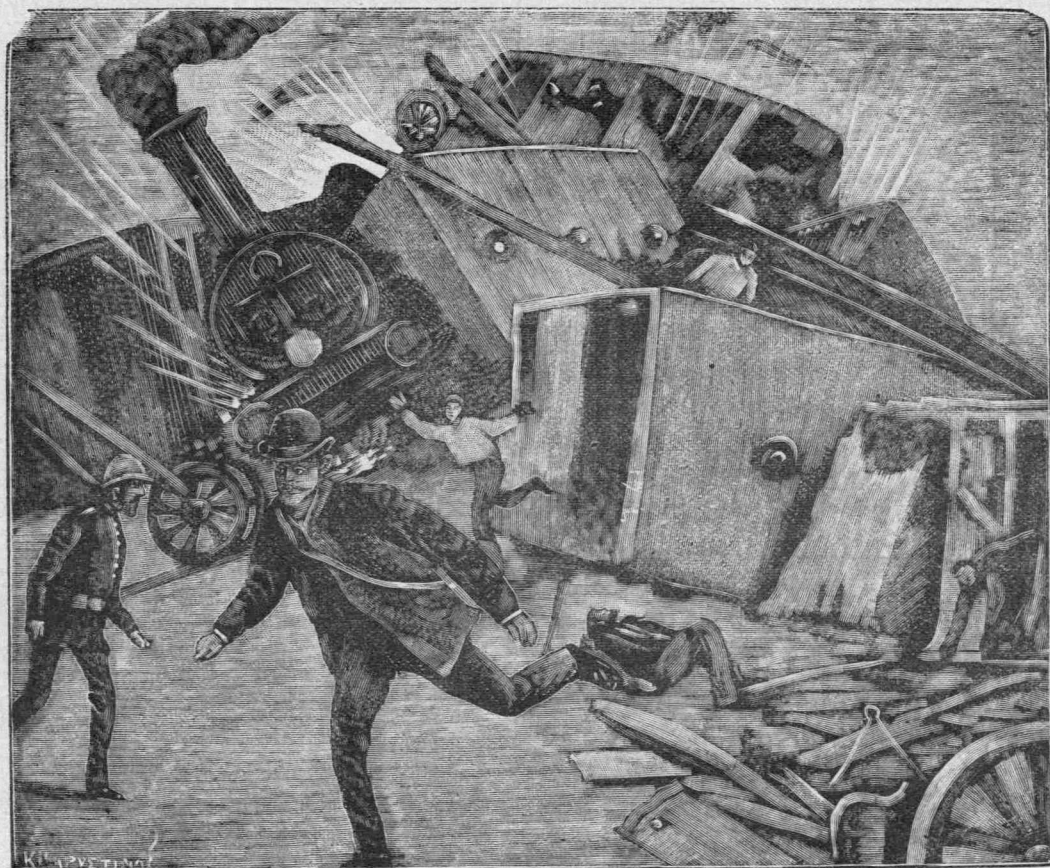
Χίλιοι διάβολοι νὰ μὲ πάρουν, ἂν ναιῶμαι γρῶ ἀπ' αὐτὴν τὴν ἐρωτοῖστορίαν. Ἐνα μόνον ἐννοῶ πολὺ καλὰ, ὅτι φοβοῦμαι πολὺ, μὴ πάθῃ ἀπὸ χρόνιον μαρασμὸν τὸ καλὸ μου κορίτσι. Ἄν ἤρχοντο καὶ μοῦ ἔλεγαν τὴν στιγμὴν, ὅπου ἔφευγαν δι' ἐκεῖνον τὸν κατσιότοπον, ὅτι θὰ συμβῆ εἰς τὴν ἐξαδέλφην μου ἕνα μυριστόν ἀπ' αὐτὸ τὸ μυθιστόρημα, ποῦ ἐπαίξεν αὐτὴ τὸ πρωταγωνιστοῦν πρόσωπον, ἂ! μὰ τὸν σατανᾶν, ἐκεῖνος ποῦ θὰ τὸ ἔλεγεν αὐτό, θὰ ἦτο πολὺ τολμηρὸς ἄνθρωπος, καὶ ἡ κυρὰ Γιάνναϊνα δὲν θ' ἀργούσε νὰ τὸν ἰδῇ στὴν σκάλα της κατακέφαλα, σωρό... Ἡ Μαρία καλέ, τὸ Μαράκη, ἡ λογοῦ μας, τὸ τρελλοκορίτσι, νὰ πάσχῃ ἀπὸ ἀπαισίας ιδέας τοῦ νοῦ της, κ' ἀπὸ ἄλλα τέτοια κολοκύθια ποῦ γράφει; Ἄ! αὐτὸ πειὰ καταντᾷ ἀπὸ τ' ἄγραφα. Καὶ σὰν συλλογίζομαι ὅτι ὅλ' αὐτὰ τὰ κάνει ὁ Δηλιγιάννης!... Ἐ! ἂν δὲν ἔπεφτε κ' ἐκεῖνο τὸ ὑπουργεῖον!.. Εὐρῆκε κ' αὐτὸ περίστασιν νὰ κατακρημνησθῇ, ἀφοῦ κρατήθηκε ὀκτὼ χρόνια τώρα, δὲν ἐκρατεῖτο κἄμποσο ἀκόμα, παρὰ ἐπῆγε νὰ πέσῃ, γιὰ νὰ σηκωθοῦν καὶ νὰ πάρουν ἀέρα τὰ μυαλὰ τοῦ κ. Φωτιάδου, καὶ ν' ἀφίση ὅλην τὴν οἰκογενειακὴν του ἀνάπαυσιν καὶ ἡσυχίαν, καὶ νὰ πάῃ νὰ ζήσῃ σὰν κατσιοκλέφτης σ' ἕνα χωριό... Οὐφ! Καταλάβετε ποῦ μοῦ ἔρχεται νὰ σκάσω ἀπὸ τὸ κακόν μου, ἡ ὄχι!... Τὸ καυμένο τὸ Μαράκη μου! τὴν χαριτωμένην μικρούλαν μου!.. Ἐπρεπε νὰ τὸν εἶχα πλησιέστερα αὐτὸν τὸν καρδιοκλέφτην τὸν χῆρον, ὅστις ἔχει τὸ θάρρος νὰ θυσιάζῃ τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων, καὶ νὰ σοῦ εἶνε τόσον ἀξιοπρεπής!.. Τώρα τί νὰ κάμω; νὰ τοῦ τὰ γράψω ὅλα τοῦ θεῖου; νὰ τὸν ξεβουτίσω λιγάκι ἀπὸ τὴν κολυμβήθραν τῆς πολιτικῆς;... ἀλλὰ μὴ μὲ περᾶσῃ τὸ ἀπλούστατον διὰ ζῶον, χωρὶς νὰ ἐπιφέρω καμμίαν ἴασιν εἰς τὸ πρᾶγμα;

(Ἔπεται συνέχεια).

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΡΑΔΕΛ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

Ἡ ἀτμήρης ἄμαξα συνετρίβη εἰς τεμάχια. (Σελὶς 197.)

Β'

Ἐφημεριδογράφος ἐν τῇ τελευταίᾳ του ὥρᾳ.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἐκρατήθη ἀπὸ τοῦ δικτυωτοῦ ἀβακίου τῆς σιδηροδρομικῆς ἀμάξης, τοῦ χρησιμεύοντος πρὸς ἀπόθεσιν διαφόρων ἀντικειμένων τῶν ἐπιβατῶν, ἐν μέσῳ δὲ νέφους κονιορτοῦ, μετὰ πολλοὺς καὶ ἀτάκτους ὤθισμούς, μόλις καὶ μετὰ βίας ἐνόησεν ἐν τῇ πρώτῃ στιγμῇ τὴν θέσιν του. Καὶ ὅμως, ἐπειδὴ δὲν ἀπώλεσε ποσῶς τὴν ἡρεμίαν, ἐπέισθη μετὰ μικρὸν

ὅτι οὐδὲν ἔπαθεν, οὐδὲ κἄν ἀμυχήν. Μετὰ γυμναστικῆς εὐστροφίας καὶ δεξιότητος ἐπήδησεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἀφοῦ μετὰ κόπου διήλθε διὰ θυρίδας, ἧτις ἐμελλε νὰ πέσῃ ἐπ' αὐτοῦ, μεγάλη δ' ὑπῆρχεν ἐκεῖ σύγχυσις· οἱ ἐπιβάται, οἱ ὑπάλληλοι, πάντες τέλος ἐφώνουν ἐν γλώσσει, ἦν ὁ ἐφημεριδογράφος δὲν ἐνόει τὸ παράπαν.

Τὸ ἀγγλικὸν φλέγμα ἐξέλιπεν!

Ἐμπροσθεν τῆς ἀμαξοστοιχίας ὑπῆρχε μεγάλη ὀπή προζενηθεῖσα ὑπὸ ὑπονόμου, ἧτις εἶχε πρὸ μικροῦ ἐκραγῆ.

Ἡ ἀτμήρης ἄμαξα συνετρίβη εἰς τεμάχια κατακειμένη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὁ μηχανικὸς καὶ ὁ ὀδηγὸς ἔκειντο ἀσπείρον-

τες ἐν σπασμωδικαῖς ἀγωνίαις, φοικωδῶς ἠκρωτηριασμένοι ἀμφοτέροι· ἡ σιαγὼν τοῦ πρώτου ἔλειπε, τὰ πλευρὰ ἦσαν ἠνεωγμένα ὑπὸ ἐμβόλου καὶ τὰ σπλάγχνα ἐξήρχοντο ἀσπαιρόντα, ἐνῶ ὁ δεύτερος ἐμπερδευμένος ἐν μέσῳ σιδηρᾶς ράβδου, χρησιμεύουσης εἰς τὸ νὰ μεταδίδῃ καὶ τροποποιῇ τὴν κίνησιν τῆς μηχανῆς, καὶ τοῦ τροχοῦ πρὸς τὰ πρόσω ἐκτεταμένου, εἶχε τοὺς μικροὺς συντετριμμένους.

Στραφεῖς ὁ Λαφρεσάνζ εἶδε δύο σιδηροδρομικὰς ἀμάξας ἰσταμένας ὀρθίαις ἐπὶ τῆς γραμμῆς, εἶχον δ' αὐταὶ προσαρμοσθῆ εἰς τὴν ἀμαξοστοιχίαν, κατὰ τὴν τελευταίαν ὥραν ἐν Δόρτσεστερ καὶ ἐπληροῦντο κατὰ γράμμα ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, οἵτινες μετέβαινον ἐν σπουδῇ ἐπὶ τῶν σιδηρῶν ράβδων πειρώμενοι νὰ βοηθήσωσι τοὺς τραυματίας.

Τρεῖς ἐπιβαταὶ ἐφρονεύθησαν ἐν ἀκμαίᾳ, ἕτεροι δὲ κατέκειντο τετραυματισμένοι καὶ ἐξεκώφαινον τὸν ἀέρα διὰ τῶν στεναγμῶν αὐτῶν.

Τὸ θέαμα ἦτο φοικαλέον.

— Πόσον ἀπέχουσι τῆς Μελκόμβης; ἠρώτησεν ὁ Λαφρεσάνζ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν τραυματιῶν.

— Δὲν ἐννοῶ, ἀπεκρίνατο ὁ ἐρωτηθεὶς ὑπάλληλος.

— Μπα! ὑπέλαθε πορευθεὶς νὰ ζητήσῃ τὸν ὁδοιπορικὸν αὐτοῦ σάκκον, ὃν κατάρθρωσε νὰ ἐξαγάγῃ μετὰ μεγάλου κόπου ἀπὸ τῆς κατεστραμμένης σιδηροδρομικῆς ἀμάξης, ἀκολουθῶν τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν, θὰ φθάσω μέχρι Μελκόμβης, εἶνε ὁ πρῶτος σταθμὸς.

Ὁ Λέων Λαφρεσάνζ ἦτο καταπεπληγμένος, ἐπαλλε δὲ ἡ καρδία του ἐξ ἀγανακτήσεως.

Οἱ νεκροὶ ἐκεῖνοι, οἱ τραυματίαι, ὃν αἱ στοναχαὶ ἤκούοντο εἰσέτι, ὅλον ἐκεῖνο τὸ χυθὲν αἷμα ἐν ὀνόματι τῆς ἐλευθερίας, ὅλον ἐκεῖνο τὸ φοβερὸν θέαμα ἐξώργιζεν αὐτόν.

Ν' ἀπῆλθα τὸν καταχθόνιον ἐκεῖνον Σωσίαν, ἐκεῖνον ὅστις ἦν ἴσως εἰς τῶν αὐτουργῶν τοῦ μουσαροῦ δράματος, καὶ θὰ ἔβλεπεν! Θὰ ἐπῆδα εἰς τὸν λαϊκὸν του καὶ θὰ τὸν ἐπιγινῃ!

Ἄλλ' ἠναγκάζετο νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του· οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι ἦσαν πολυάριθμοι, οἱ τοῦ σιδηροδρόμου πλέον ἢ ἐπαρκεῖς πρὸς βοήθειαν τῶν τραυματιῶν, αὐτοῦ δὲ τὸ πρῶτον καθήκον ὅπερ εἶχε νὰ ἐκπληρώσῃ ἦτο νὰ φθάσῃ ὡς τάχιστα εἰς Μελκόμβην καὶ νὰ τηλεγραφῆσῃ σπουδαίας εἰδήσεις εἰς τὴν ἐφημερίδα του, συγκινητικὰς «τελευταίας ὥρας».

Τὰ τηλεγραφήματα θὰ περιεῖχον περιληπτικῶς τὰ γενόμενα, ἀκολουθῶς δ' ἐν ἐπιστολαῖς θὰ ἔγραφε μακρὰ ἄρθρα, ἀτυχῶς, δὲ αἱ λυπηραὶ λεπτομέρειαι, ἃς αὐτὸς εἶδε τῶ παρεῖχον ἄφθονον ὕλην, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀνάγκην νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν φαντασίαν του.

Κατὰ πρῶτον ἐζήτησε νὰ ἐπισκοπήσῃ τὸ μέρος καὶ ἀνῆλθε δεξιᾷ τῆς γραμμῆς ἐπὶ κολωνοῦ, ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ὑπὸ οὐ μέγα εἶδε πανόραμα.

Ἐν ἀπόπτῳ ἐφαίνετο λευκὴ πόλις, ἧς πρόσκειται ἡ πρὸ ἀγῆρας ἐγγυτέρῳ κειμένη, Μελκόμβη· ἡ πόλις αὕτη ἦν ἡ Βεῦμουθ μετὰ τῆς ἀκτῆς καὶ τοῦ ὄρμου, σκεπαζομένων ὑπὸ τοῦ μώλου τῆς Πορτλάνδης, ἧτις σπουδαία ἀπέβη ἐν ταῖς τελευταίαις χρόναις πόλις.

Ἐκ τῆς ἀποστάσεως ταύτης διὰ τῶν διόπτρων διέκρινε τὸ θαυμασιὸν τοπίον καὶ μεμετρομένῳ τῶ βήματι ἐξήταξε τὰ καθέκαστα.

Διὰ τῆς ἐξετάσεως ταύτης ἡ Μελκόμβη μετὰ τῶν λευκῶν ἀγροτικῶν οἰκιῶν καὶ τῶν ἐρυθρῶν περιπτέρων τῶ ἐφαίνετο ὅτι ἀπετέλει ἀριστοκρατικὸν κέντρον.

Πολλῶν μικρῶν μεγάρων ὑψούντο αἱ κωνοειδεῖς κορυφαὶ τῶν πυργίσκων αὐτῶν ἐν μέσῳ τῶν δασῶν καὶ τῶν μικρῶν κήπων. Ἐν τινι γωνίᾳ τῆς Μελκόμβης ὑψηλαὶ κωνοδόχαι ἐμαρτύρουν τὸν ὑπαρξῆν ἀγγειοπλαστείων πορσελάνης, ἅτινα ἐγένοντο ἀφορμὴ καὶ τὸ θέατρον τῆς ἀπεργίας, αἱ δὲ κωνοδόχαι αὐταὶ δὲν ἐκάπνιζον πλέον ἀνασταλείσης πάσης ἐργασίας, οὐδεὶς δ' ἤκούετο θόρυβος, μεγάλης ἐπικράτουσης σιγῆς· τὰ πάντα δ' ἐν ταῖς πέριξ διέσωζον τὴν φαιδρὰν καὶ γελόεσαν αὐτῶν θέαν.

Ἐν ἀπόπτῳ εἰς τὸν αἰγιαλὸν τῆς Βεῦμουθ διέκρινε διὰ τῶν διοπτρῶν λουομένας γυναῖκας, αἵτινες γαλληγιαῶς ἀνέδουν ἀπὸ τῆς θαλάσσης.

Ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ γηλόφου ὁ ἥλιος ἐξέπεμπε φλογερὰς τὰς ἀκτῖνάς του καὶ ὁ ὁδοιπορικὸς τοῦ Λέοντος Λαφρεσάνζ σακκος, ὅσον καὶ ἂν ἦτο ἐλαφρὸς, ἐβάρυνε, διὸ ἐπισπύσας ὀλίγον τὸ βῆμα ἐφθασεν εἰς μικρὸν δάσος, ὅπερ διέκρινε πρὸς τὰ κάτω, ὀλίγω μακρὰν καὶ ἐκαθέστη ἐπὶ τῶν χόρτων ἐκλέξας ὄροσερὸν καὶ σκιερὸν μέρος.

Ἡ γωνία αὕτη τῶ ἐφαίνετο ἐρημος, ἐξαγαγὼν δὲ τὸ σημεῖοματᾶριον αὐτοῦ ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ σημειώσεις τινάς, ὅτε ἤκουσεν ἐν καθαρᾷ γαλλικῇ γλώσσῃ μετὰ ξενιζούσης πως προφορᾶς τὴν φράσιν ταύτην, ἧτις τὸν ἔκκαμε ν' ἀναπηδήσῃ:

— Ὑπερχίρω, συναντῶν σε, ἀγαπητὴ συνάδελφε.

Ἦν ὁ ἐν τῇ σιδηροδρομικῇ ἀμάξῃ, παρὰ τὴν δεσποινίδα Βέθραν καθήμενος ἀνὴρ, ὁ δὲ Λαφρεσάνζ τοσοῦτον ἐξαλλίσθη, ὥστε δὲν ἠδυνήθη οὐδὲ λέξιν ν' ἀπαντήσῃ.

— Δὲν ἀπατώμαι, ἐπανέλαθεν ὁ νέηλος, διότι νῆτύχησα νὰ ταξειδεύω χθὲς μεθ' ὑμῶν ἀπὸ Παρισίων εἰς Δουβρον· σὰς ὁμολογῶ δὲ ὅτι θὰ συνέδεν μεθ' ὑμῶν ἑμιλίαν, ὅταν ἤκουσα τίς εἴσθε, ἀλλ' εὐρίσκατο εἰς κύριος φλύαρος καὶ ἀπερᾶσις νὰ καιμηθῶ. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς συστήσω τὸν ἑαυτὸν μου. Ὀνομάζομαι Θεόδωρος Μενδῶ καὶ εἶμαι ἀντιπρόσωπος τοῦ βιενναίου «Ἐωθινοῦ Ταχυδρόμου».

Καὶ ταῦτα λέγων παρετήρει λοξῶς τὸν Λέοντα Λαφρεσάνζ, φαίνεται δὲ ὅτι ἀσφιβολίαν τινὰ ἐξεφραξεν εἰσέτι ἡ φυσιογνωμία τούτου, ἀδυνατοῦντος ν' ἀποκρύψῃ τὰς ἐντυπώσεις του· διότι προσέθηκε:

— Φαντασθῆτε ὅτι ἀναχωρῶν ἐκ Παρισίων ἤμην καταστενωχωρημένος, καὶ εὐρισκόμην ἐν ἀμηχανίᾳ ἐὰν ὤφειλον νὰ ἐπιβῶ τῆς ἀμαξοστοιχίας ἢ νὰ μείνω... ὅτε ὁ κυριώτερος ἐν Παρισίαις ἀνταποκριτὴς τοῦ «Ἐωθινοῦ Ταχυδρόμου» μοὶ ἐκόμισε τὴν πρὸς ἀναχώρησιν διαταγὴν ὡς φαίνεται, ἡ ἀπεργία αὕτη, ἧτις δὲν φαίνεται νὰ εἶνε καὶ σημαντικὴ—τὸ πολὺ ὑπαρχόντων ἐνταῦθα δύο ἢ τριῶν χιλιάδων ἐργατῶν—δύναται νὰ εἶνε σοβαρωτάτη, διότι κατὰ τὰς πληροφορίας μου φαίνονται προτιθέμενοι «νὰ καύσωσιν ὅλα, νὰ τὰ κάμωσιν, ὅλα γῆν Μαδιὰμ!»

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Λαφρεσάνζ ἐφαιδρύνθη ὡς ἐκ θαύματος. Ναι μὲν καλῶς ἤκουσεν ἡ δεσποινὶς δὲ Κερμόρ, ἀλλὰ δόξα τῶ Θεῷ ἡ συνομιλία ἦν ἤκουσε δὲν εἶχε ποσῶς τὴν φοβερὰν σημασίαν ἣν ἐκείνη ἀπέδωκεν· ὁ δὲ Θεόδωρος Μενδῶ δὲν ἦτο ἄθλιός τις ὁλοφάνος, ἀλλ' ἀπλοῦς ἐφημεριδογράφος,

ὅστις, ὡς ὁ Λέων Λαφρεσάνζ, προσεπαθεὶ νὰ ἐκπληρώσῃ ὡς ἄριστα τὸ ἀνατεθὲν αὐτῷ ἔργον.

Καὶ ἐγερθεὶς ὁ Λαφρεσάνζ ὅπως ἀνταποκριθῆ εἰς τὸν χαίρετισμόν, ἔτεινε τὴν χεῖρα τῷ συναδέλφῳ χαίρων ὅτι δὲν ἐθεώρει πλέον αὐτὸν ὡς Γερμανὸν καὶ ὡς δολοφόνον, τοσοῦτον δὲ φιλικὴ ἦτο ἡ δεξιῶσις ἐκ μέρους του, ὥστε ἐμέμφετο ἑαυτὸν ὅτι τὸν ἐσυκοφάντησε.

Μεθ' ὑποίας γλαυκῆς θὰ ἔλεγε τῇ δεσποινίδι δὲ Κερμόρ ὅτι εὐτυχῶς ἠπατάτο, καθόσον καὶ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ Λαφρεσάνζ ἠδύνατο νὰ βεβαιωθῆ ὅτι ἡ εἰκὼν τῆς ὠραίας Βέρθας κατεῖχε μεγάλως τὸν νοῦν του!

"Ἄν καὶ ἐξέλιπε τέλεον ὁ κίνδυνος, εἰς ὃν αὕτη ἐπίστευεν, ἀνελογίζετο τὸ ὀλίγον ρωμαντικὸν μέρος τῆς πικρουσίας των, καὶ ἐσκέπτετο καὶ ἠλπίζεν ὅτι τὸ ρωμαντικὸν ἐκεῖνο, ἐκλείπον, δὲν θὰ ἐζημίω αὐτὸν ἐν τῷ πνεύματι τῆς δεσποινίδος δὲ Κερμόρ.

Μετὰ τινὰς φιλοφρονητικὰς λόγους:

— Μοὶ λέγετε, ἀγαπητέ μου συναδέλφε, ἠρώτησεν ὁ Λαφρεσάνζ, πῶς συμβαίνει ὥστε νὰ φθάσῃτε πρὸ ἐμοῦ εἰς Δόρτσεστερ, ἐνῶ ἐγὼ νομίζω ὅτι ἔλαβον τὴν συντομωτέραν ὁδόν;

— Ἐγὼ, ἀνταπήντησεν ὁ Θεόδωρος Μενδῶ, ἔφθασα διὰ Τόνμπραϊτζ Γίλφορντ καὶ Σούθαμπτον, καὶ πρέπει νὰ σὰς ἀφῆκα ὀπίσω κατὰ μίαν ὥραν.

— Ἐγὼ ὅμως δὲν σὰς εἶδα εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Δόρτσεστερ...

— Ἀνεχώρησα μὲ τὴν ταχυδρομικὴν ἀμαξοστοιχίαν ἧτις ἀνεχώρησε προτῆτερα... εἰς τὸ ἤμισυ τῆς ὁδοῦ γίνεται μικρὸς σταθμός. Ἠθέλησα νὰ φθάσω εἰς Μελκόμβην πεζὸς διὰ νὰ κρίνω περὶ τῆς ὑποθέσεως τῆς πόλεως καὶ ἡ ἰδέα μου αὕτη ἦτο καλὴ, διότι μοὶ παρέχει τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σὰς συναντήσω.

— Εἶνε πρόδηλον ὅτι ἡ ἀστυνομία ἐνόησε κάτι καὶ ὅτι ἐφροθεῖτο τὸ δυστύχημα, τὸ κηκούργημα μᾶλλον, ὅπερ ἐγένετο.

— Ναί, ἤθελε ν' ἀποκρύψῃ τὴν παρουσίαν τῶν ἀνθρώπων τῆς, ἀλλ' οἱ στασιασταὶ κρηκολούθουν αὐτούς, διότι ἡ ἐκρηγίσις σκοπὸν ἀπλῶς εἶχε νὰ ἐξοντώσῃ τὴν κυρίαν τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων δύναμιν, ἧτις ἐπέλλετο εἰς τὸ θέατρον τῆς καταστροφῆς.

— Προφανῶς.

Ἐάν καὶ σκιὰ ἀμφιβολίας ἐναπέμεινεν ἐν τῷ πνεύματι τοῦ Λαφρεσάνζ, καὶ αὕτη διελύθη διὰ τοῦ φυσικωτάτου τόνου μεθ' οὗ ἀπεκρίνετο ὁ συναδέλφος του.

Τότε δὲ τῆς πρὸς ἀλλήλους ἐμπιστοσύνης ἐμπεδουμένης ἐξήγησε τῷ Θεόδωρῳ Μενδῶ πῶς ἐστάλη εἰς Μελκόμβην ὑπὸ τοῦ κ. Ζακεμαὶν τοῦ διευθυντοῦ τοῦ «Ταχυδρόμου τῶν Δύο Κόσμων» καὶ τὴν λίαν ἀπερίσκεπτον σπουδὴν, μεθ' ἧς ἀπεδέξατο τὴν ἀποστολὴν ταύτην, ἐνῶ οὔτε ὠμίλει οὔτε ἐνόει τὴν ἀγγλικὴν

Ἄσθενὲς μετρίαμα ἐπέστειλε τὰ ὠχρὰ χεῖλη τοῦ ἀνταποκριτοῦ τοῦ «Ἐσθινῶ Ταχυδρόμου».

— Ἄ! Γάλλοι! Γάλλοι! ἀνέκραξε πάντοτε θὰ εἴσθε οἱ αὐτοὶ! Ἀλλὰ τέλος πάντων ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει, ἀγαπητέ μου συναδέλφε, εἶμαι δὲ πεπεισμένος ὅτι θὰ ἐκπληρώσετε τὴν ἐντολὴν σὰς ἐξαίρετα καὶ ἐπ' ὠφελείᾳ σὰς. Ἀλλως δὲ εἶμαι καθ' ὅλα εἰς τὴν διάθεσίν σὰς, ἐάν δύναμαι νὰ σὰς

φανῶ χρήσιμος, διότι ὁμιλῶ καὶ γράφω ἐλευθέρως τὴν ἀγγλικὴν. Τοῦτο δὲν θὰ μὲ πειράξῃ διόλου, διότι ἡ Βιέννη ἀπέχει τῶν Παρισίων καὶ δὲν φοβοῦμαι ἀνταγωνισμόν ἐκ μέρους σὰς.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἠὲχαρίστησεν αὐτῷ θερμῶς.

— Ἀλλως δέ, νομίζω, ἐξηκολούθησεν εἰπὼν ὁ κ. Μενδῶ, ὅτι δὲν θὰ σὰς φανῶ διόλου χρήσιμος, διότι οἱ ὑπάλληλοι τοῦ τηλεγράφου θὰ διακιβζῶσι πιστῶς τὰ τηλεγραφήματά σὰς γαλλιστί, ἐξωκειμένοι εἰς τοῦτο. Ὡς πρὸς τὰς λεπτομερείας, θὰ τὰς ἔχετε ἐνώπιόν σὰς, ὡς πρὸς δὲ τὰ κύρια ὀνόματα, εὐαρέστως θὰ σὰς τὰ δίδωσι.

Τὰ πάντα λοιπὸν ἔβαινον κατ' εὐχὴν. Ὁ Λαφρεσάνζ ἐξεδήλου τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐκινήσῃ καὶ νὰ φθάσῃ εἰς Μελκόμβην, ἀλλ' ὁ σύντροφός του τὸν ἠμπόδισε.

— Ὡ! εἶπε, δὲν βιαζόμεθα διόλου. Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι θὰ εἰσέλθωμεν εἰς πόλιν ἡσυχωτάτην· ἐάν εὐρεθῆ ἀμαξοστοιχία, δὲν εἶνε ἀκόμη βέβαιον ἡ ἀμαξοστοιχία αὕτη θ' ἀναχωρήσῃ τὸ ἐσπέρας, θὰ ἰδῆτε δὲ ἐάν ἀπατώμαι. Οἱ Ἀγγλοὶ κινουῦνται μόνον τὴν νύκτα.

— Ναί, ἀνταπήντησεν ὁ Λαφρεσάνζ, ἀλλ' ἐγὼ ἔχω νὰ στείλω εἰς τὴν ἐφημερίδα μου *Τελευταίαν ὄραν*. (Καὶ παρετήρησε τὸ ὠρολόγιόν του). Τὸ τηλεγράφημα δύναται νὰ σταλῆ ἐντὸς μιᾶς ὥρας, καὶ θὰ φθάσῃ εἰς Παρισίους τὴν τρίτην, ὁ δὲ κύριος Ζακεμαὶν θὰ καταχαρῆ. Ὡ! ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς ἐρωτήσω... αἱ ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες δὲν μετέδωκαν ἀκόμη τίποτε περὶ τῆς ἀπεργίας;

— Τίποτε, δὲν ἔγινε τίποτε. Ἡ γενωμένη ἐκρηγίσις εἶνε τὸ πρῶτον σοβαρὸν γεγονός.

Καὶ κατῆλθον τὴν ὄξειαν κλιτύν, ἧτις ἦγεν εὐθὺ εἰς Μελκόμβην.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἄκων παρετήρησεν ὅτι ὁ συνοδοιπὸρος ὅστις οὐδαμῶς ἠπέιγετο νὰ φθάσῃ εἰς τὸν προορισμὸν αὐτοῦ τοσοῦτον ἐσπευσμένως ἐβάδιζεν, ὥστε μετὰ κόπου κρηκολούθει αὐτόν.

Ἐνῶ ἐπλησίαζον πρὸς τὴν πόλιν, ἔστρεψε τὸ πρόσωπον κατὰ τὴν ἄλυσιν καὶ τότε εἶδε μακρὰν σειρὰν μῦθρων σημείων, ἅτινα κατὰ διαστήματα ἐφαίνοντο ἐπὶ τοῦ λόφου, ὃν ἤδη ἐγκατέλιπον, ὡς καὶ τῶν παρακειμένων κορυφῶν.

Διὰ τῶν διόπτρων διέκρινεν ὅτι ἦσαν ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι, αἵτινες ἐφαίνοντο ἐρευνῶντες τὰ μέρη, μεγάλην δὲ κατεῖχον ἀπόστασιν ἐκτεινόμενοι ἐπ' ἄπειρον, ἀλλ' ὁ φόβος μὴ δὲν προσφθάσῃ νὰ τηλεγραφήσῃ τὸν ἠμπόδισε νὰ παρατείνῃ τὴν ἐξέτασιν ταύτην, ὁ δὲ συνοδοιπὸρος του τὸν παρώτρυνε νῦν νὰ πέμψῃ τὸ τηλεγράφημα αὐτοῦ.

Μετὰ μικρὸν εἰσῆρχοντο εἰς Μελκόμβην.

Ἡ πόλις ἦτο ἡσυχος, οὐδαμῶς παρετρεῖτο ἴχνος ζωότητος, αἱ ὁδοὶ ἦσαν καθαρὰ καὶ λευκαὶ αἱ οἰκίαι· οἱ δὲ διαβάται δὲν ἐφαίνοντο τὸ παράπαν ἐντρομοὶ, διότι ἦτο ἀδύνατον νὰ πιστεῦσαι ὅτι ὀλίγω μακρὰν αὐτῶν ἐξερράγη σπουδαία ἀπεργία.

Ἡ ἐγκαθίδρυσις ἐν τῷ ξενοδοχείῳ γίνεται ἐντὸς λεπτῶν καὶ ὁ Λαφρεσάνζ μετέβη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ τηλεγράφου, οὗ τὴν διευθύνσιν ἐζήτησε προηγουμένως ὁ Θεόδωρος Μενδῶ. Μετὰ ταῦτα οἱ δύο ἀνταποκριταὶ ἀπεχωρίσθησαν ὁ μὲν ἔνα γραφῆ τὴν ἀνταποκρίσιν αὐτοῦ, ὁ δὲ Λαφρεσάνζ ἔνα μεταβῆ εἰς αὐτὸ τὸ θέατρον τῆς ἀπεργίας, ὅπερ ἤθελε νὰ ἐπιθεωρήσῃ λεπτομερῶς. Εἰς τὴν ἐργατικὴν συνοικίαν ἔφθασεν ὁ

δηγούμενος ὑπὸ τῶν ὑψηλῶν καπνοδοχῶν, ἃς παρετήρει μακρόθεν. Τὰ ἐργαστάσια τῆς ἀγγειοπλαστικῆς ἔκειντο πλησίον ἀλλήλων, ἦσαν δὲ κλειστά καὶ ἔρημα καὶ ἐν τοῖς πέριξ ἔθειοντο ὄμιλοι ἐργατῶν συνδιαλεγομένων καὶ συζητούντων ἀταράχως.

Πανταχοῦ ἐπεκράτει ἡρεμία καὶ ψυχρότης.

Τὰ παρακείμενα οἰνοπωλεῖα ἔβριθον κόσμου, ἀλλ' ὁ Λαφρεσάνζ ἄνευ τῆς πρὸ δύο ὥρων γενομένης ἐκρήξεως, ἥς μικροῦ δεῖν ἐγένετο θῆμα, δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ πιστεῦσῃ εἰς τὴν σπουδαιότητά τῆς ἀπεργίας, οὐδ' ὅτι ἦν δυνατὴ στάσις.

Ἐν τούτοις ὁ ἐφημεριδογράφος ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ θάρρος, ὡς πρὸς τὰς δυσχερείας, εἰς ἃς ἐφοβεῖτο ὅτι θὰ συνήντα.

Τὸ τηλεγράφημα ἐστάλη ἐν τάξει, ἀφοῦ δ' ἐζήτησε τὸ θέατρον τῆς ἀπεργίας ἀπεχώρησεν εἰς τὸ δωμάτιον αὐτοῦ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ καὶ ἔγραψε τὴν ἀνταπόκρισίν του.

Κακῶς ἀπαγγέλλων λέξεις τινὰς ἠρώτησε τὴν διευθυντρίαν τοῦ ξενοδοχείου ἵνα μάθῃ πῶς εὕρισκετο ὁ συνοδοιπόρος, διότι ἐσήμερον ἡ ὥρα τοῦ δείπνου, ἀλλ' ἐκείνη, εὐσχαρὸς καὶ φιλικρὰ γυνή, περιέπαιζεν αὐτὸν ἀσυστόλως ἐπαναλαβούσα ἐν διαφόρῳ τόνῳ: «δὲν εἰζεύρω» καὶ ἠναγκάσθη νὰ δειπνήσῃ μόνος, διὰ τοῦ δακτύλου δεικνύων τῷ ὑπηρέτῃ τοῦ ἐστιατορίου τὰ ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν φαγητῶν ἐδέσματα. Πρὸς τὸ ἐσπέρας ἐτόραπῃ τὴν εἰς τὰ ἐργαστάσια τῆς ἀγγειοπλαστικῆς ἄγουσαν.

Τὸ θέαμα ἐν τοῖς ὁδοῖς ἦν ἀλλοῖον τότε· αἱ οἰκίαι τῆς Μελοκόμβης ἦσαν κλεισταί· ὁ δὲ Λαφρεσάνζ ἔβλεπε νῦν στοίχον ἀνδρῶν, τὴν αὐτὴν ἀκολουθούτων ἐν τακτικῷ βήματι ὁδὸν καὶ διευθυνομένων πρὸς τὰ ἐργαστάσια, ὧν τὸ πρῶτον, ἀποτελούμενον ἐκ τριῶν μεγάλων κτιρίων, περιβάλλετο ὑπὸ ὑψώματος ἐπέχοντος τόπον πλατείας.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἀφικόμενος εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ ἠναγκάσθη νὰ σταματήσῃ.

Τὸ πλῆθος ἦτο πυκνὸν καὶ θορυβῶδες, οἱ δὲ νεωστὶ προσερχόμενοι συνεπύκνουν τὰς τάξεις τῶν πρώτων καὶ ἐζηκούλουθον πληροῦντες τὸ ὑψωμα.

Ἡ σκηνὴ ἐφωτίζετο ὑπὸ φωταερίου, ἀπωτέρω δ' ἐφαίνετο ἀστυνομικὴ ζώνη προστατεύουσα τὸ πρῶτον ἐργαστάσιον.

Κατὰ διαλείμματα ρήτωρ τις ἀνήρχετο ἐπὶ λίθου καὶ ἀπήγγελε λόγους ἀναλλοιώτως ἀρχομένους ἀπὸ τῆς λέξεως gentlemen.

Ἀπὸ τῆς ὑπαίθριου κλίμακος οἰκίας πρὸς τὴν γωνίαν τῆς πλατείας κειμένης, ὁ Λαφρεσάνζ παρετήρει, βλέπων ἐκεῖθεν ὅλην τὴν σκηνὴν, ὅτε ἤκουσεν αἴφνης ἐκπυροσκόρησιν πιστολίου ὀπισθεν αὐτοῦ.

Ἦτο τὸ σύνθημα, τὸ δὲ πλῆθος ἐπέτεθη κατὰ τῆς ἀστυνομικῆς ζώνης, κατακλύζον συνάμα τὴν κλίμακα ἐφ' ἧς εὕρισκετο ὁ Λαφρεσάνζ, ὅστις ἐκ τῆς μεγάλης ὠθήσεως ἐπεσε χαμαὶ καταπατηθεὶς!

Ταυτόχροτως ἤρχισεν ὁ τυφεικοβολισμὸς καὶ αἱ σφαῖραι ἐσύριζον εἰς τὰ ὄψα του τηλεκαύτη δ' ἦτο ἡ σφοδρότης τοῦ ὠθισμοῦ, ὥστε δὲν συνηθάνετο πλέον τὰ περὶ αὐτὸν γινόμενα.

Συνθλιβόμενος βιαίως καὶ κτηνωδῶς ἐρρίφθη, οἰκνὴ δέματος, εἰς ἄλλων χεῖρας, οἵτινες ἐπιέζον αὐτὸν μέχρι λιποθυμίας.

Πᾶσα ἀντίστασις ἀπέβαινε περιττὴ καὶ οὐδὲ νῦν εἶχε νὰ σκεφθῇ πλέον, ἐνόμιζε δὲ ὅτι φοβερός ἐφιάλτης καταῖχεν αὐτόν.

Καὶ ὅμως καὶ γενναῖος ἦτο καὶ ἰσχυρός· ἔδρακε καὶ εἶχετο παντὸς ἀντικειμένου ζητῶν νὰ εὕρῃ θῆμα τι ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ ἐκείνῳ ὄγκῳ, προσεπαθεῖ δὲ πρὸ πάντων ν' ἀναζητήσῃ τὸ ρεβόλβερ αὐτοῦ, διότι μὲ ἐν ὄπλον εἰς χεῖρας θὰ ἐπυροβόλει ἐν τῇ σωρείᾳ ἐκείνῃ καὶ ἀκριβῶς θὰ ἐπώλει τὴν ζωὴν του, ἀλλ' αἰ ἐν ἀπογνώσει γινόμενα σπασμοειδικὰ αὐτοῦ κινήσεις παραλυόμεναι, οὐδὲ κἂν τὸν ἀποπνίγοντα αὐτὸν μέγαν πολυποδα ἐκλόνον.

Ἐν μέσῳ τοῦ δεινοῦ ἐκείνου θορύβου, ὅποτε αὐτὸς διετέλει σχεδὸν ἐν ἀσφύξια, τὸ αἷμα συμφορούμενον εἰς τὰ ὄψα τὸν ἐξεκώφαινε, παρήγε κρότον παρεμπερῆ πρὸς τὸν θόρυβον μεγάλῃς ἐν σύριγγι χμαζσοτοιχίας. Φοβερός θόρυβος ἐπεκράτει τῆς τρικυμίας ταύτης τῶν παθῶν, ἦν δ' οὗτος ὁ τῶν τυφεικοβολισμῶν...

Πῶς ἔβαινε οὕτω φερόμενος καὶ πῶς πατήσας ἐπὶ τῶν ποδῶν, ἐν μέσῳ τῶν φοβερῶν ἐκείνων δαιμόνων, συνηθάνετο τὴν θέσιν του, καὶ αὐτὸς ἠδύναται βεβαίως νὰ εἴπῃ. Εὕρισκετο ἐν μεγάλῃ θολωτῇ αἰθούσῃ, ἦν δὲ μία τῶν τοῦ ἐργαστασίου ὅπου εἰργάζοντο ἄλλοτε.

Εὕρισκετο ἐν ἐνὶ τῶν ἀγγειοπλαστείων.

Περὶ αὐτὸν οἱ ἀπεργοῦντες κατέστρεφον πάντα ὠπλισμένοι διὰ ράβδων, λίσγων καὶ πτύων συνέτριβον πᾶν τὸ προστυχόν μετ' ἀγρίας χαρᾶς.

Καὶ πρὸς φωτισμὸν τῆς δαντείου ταύτης σκηνῆς ὑπῆρχον πυρσοὶ καὶ φλόγες, διότι καὶ τὸ πῦρ ἐτέθη εἰς τὰ ἐργαστάσια καὶ ἀπὸ τῶν ἀρχιτεκτονικῶν κοσμημάτων κυκναῖ καὶ ἐρυθρὰ φλόγες πυρὸς ἀνήρχοντο προσβάλλουσαι τὰς πλευράς καὶ τὰ σανιδώματα καὶ μετὰ μικρὸν εἰς τέφραν μεταβάλλουσαι αὐτά.

Κάτω δὲ περὶ αὐτὸν συνετέλου τὸ αἰσχρὸν καὶ κατὰπτυστον αὐτῶν ἔργον γοργίλλαι, σμήνος ὑλόκληρον ἀποτελοῦντες, μεθυσμένοι ἀπὸ τζίν καὶ βίσκη.

Πῶς ἔζη ἀκόμη καὶ αὐτὸς ἠπόρει· ἀνελάμβανεν ὅμως τὰς αἰσθήσεις καὶ ἀνεύρισκε τὴν ζωὴν, διότι δὲν ἠσθάνετο πλέον τὴν φοβεράν ἐκείνην πίεσιν καὶ τὰς σφίγγεις, ἐξ ὧν μικροῦ δεῖν ἐπνίγετο. Ὁ ἀτυχὴς συνεκέντρωσεν ἅπαν τὸ θάρρος καὶ πᾶσαν ἡρεμίαν τοῦ πνεύματος ὅπως δυναθῇ νὰ ἐννοήσῃ τὰ περὶ αὐτόν. Ἐκ τῶν ἀλγεινῶν ἐντυπώσεων, αἵτινες συνετάρακσον τὸν Λαφρεσάνζ ἐνόει ὅτι ἐζήτητο ἐν τῇ νευρικῇ τάτῃ καταστάσει, ἧτις προηγείται τῆς παραφροσύνης.

Τὶ ἐπραπτεν ἐνῶ ἐκείνοι κατέστρεφον τὰ πάντα περὶ αὐτόν;

Ὅτι θὰ ἐπραπτε πᾶς ἄλλος ἐν τριαύτῃ περιστάσει καὶ ὁ γενναίωτος... ἐζήτηε νὰ φύγῃ, ἀνεζήτηε τὴν θύραν. Ἀλλ' ὁ καπνὸς ἐπερίσσειεν ἀποζοφῶν καὶ τοὺς πυρσοὺς καὶ τὰς φλόγας· ἐκεῖνος δ' ὅπερ ἐτάρακσον αὐτὸν ἔτι πλέον ἴσως ἢ τὰ καταραμένα ἐκεῖνα νέφη, ἦσαν αἱ ἄγριαι κραυγαί, αἱ πρὸς βρυχηθμοὺς ἀγρίων θηρίων ὁμοιάζουσαι καὶ εἰς οὐδεμίαν ἀνήκουσαι γλῶσσαν. Τριαύται δὲ πάντως ἠκούσθησαν ὅτε τὸ θεῖον πῦρ ἐκεραύνωσε τὴν ἱερόσυλον Βαθυλῶνα. Ἐξῶ δὲ κατὰ διαλείμματα ὁ τακτικὸς τῶν τυφεισμῶν κρότος ἀνταπεκρίνετο εἰς τὰς ἀγρίας κραυγὰς!

Καὶ ὅμως τὸ πλῆθος, ὅπερ εὕρισκετο ἐντὸς τοῦ ἐργαστασίου, ἠναγκάζετο νὰ ὑποχωρήσῃ, ἀποδιωκόμενον ὑπὸ τῶν φλογῶν.

Οἱ ὀλετῆρες ἠπειλοῦντο ὑπὸ φοβερῶν πυκνοτάτων στροβίλων πυρὸς.

Ἦθελον ἀκόμη νὰ συντριψῶσι, νὰ καταστρέψωσι καὶ ἐπάλαιον πρὸς τὸ πῦρ, ἀλλ' ἤκούσθη φοβερός τραγμός, μίαν δὲ τῶν κυρίων δοκῶν συντριβῆσα εἰς δύο καὶ ρεῦμα μολυβδῶδου διαλυθέντος ἐξηνάγκασαν τὴν ἐξ ἀνθρώπων ἐκείνην ζῆν νὰ ζητήσῃ τὴν σωτηρίαν ἐν τῇ φυγῇ.

Ὁ Λαφρεσάνζ καὶ πάλιν εὐρέθη συμπεπιεσμένος ὑπὸ τοῦ πλήθους. Ὅπερ ἐφέρετο ὀρμητικῶς πρὸς τὰς θύρας διὰ μιᾶς δ' ἀκόμη ὠθήσεως εὐρέθη ἐκτός. Δὲν ἦτο ὅμως ἐκτός κινδύνου, διότι ἐξω τοῦ ἐργοστασίου συνεκροτεῖτο μάχη. Ὁ τακτικὸς στρατὸς ἐξηκολούθει τὸ πῦρ, οἱ δὲ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι κατεδίωκον τοὺς ἀπεργούντας ἐν τῇ μιᾷ χειρὶ κρατοῦντες μολυβδῶδους ράβδους, ἐν δὲ τῇ ἑτέρᾳ ρεβόλβερ.

Ἦτο ἀληθὲς σφαγεῖον, ἐνθα ἀμειλίκτως καὶ ἀσπλάγγως ἐφρονεῦντο, ἐν ὀνόματι πάντοτε τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης, τῆς ἀδελφότητος τῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς ἐλευθερίας.

Ὁ Λαφρεσάνζ ὠθούμενος, ὑποσκελιζόμενος καὶ διασκελιζόμενος τοὺς νεκροὺς καὶ τοὺς τραυματίας ἐζήτηε διέξοδον ὅπως ἀπομακρυνθῇ τοῦ ταράχου ἐκείνου τῆς ἐβδόμης κολάσεως.

Καὶ ἔτρεχε πρὸς τὰ πρόσω τὰς χεῖρας προεκτεινῶν καὶ προκλίνων τὴν κεφαλὴν ὡς μονιὸς ἀπὸ πυκνοῦ ὄρουμῳ ἐξορμῶν, καθόσον τῆς αὐτοσυντηρήσεως τὸ αἶσθημα ἑδεκαπλασίαζε τὰς δυνάμεις καὶ τῷ ἔδιδε πτερὰ, καὶ μετὰ μικρὸν εὐρίσκατο ἐκτός τοῦ πανδαίμονίου ἐκείνου.

Ἐργάτης ὑπὸ σφαίρας πληγείς ἔπεσεν ἐνώπιόν του καὶ ἤρχισε νὰ τρέμῃ, ἀλλ' ἐπανέλαθε τὸν δρόμον. Ἐμπροσθεν ὑπῆρχε πρὸς τὰ δεξιὰ μέλαινα ὀπή, σκοτεινὴ ὁδός, καὶ εἰσώρμησεν εἰς αὐτὴν χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὸ ἀνθρώπινον τείχος ὅπερ ἐκόλυε τὴν διαβάσιν του. Δέκα βραχίονες διηυθύνθησαν ἐπ' αὐτοῦ, οἱ μὲν συνελάμβανον αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὤμων, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ, σύροντες καὶ θλίβοντες αὐτόν, καὶ ἐνόμισεν ὅτι ἐμελλον νὰ ἐπαναληφθῶσι τὰ βάσανά του, εὐτυχῶς ὅμως οὐδὲν τοιοῦτο συνέβη· δὲν ἐκακοποίησαν αὐτόν διότι οὐδεμίαν ἀντίετασεν ἀντίστασιν, ἀλλὰ τὸν ἠνάγκαζον μόνον νὰ περιπατῇ καὶ ἐξουδετέρουν πᾶσαν αὐτοῦ ἄμυναν. Ἄμα παρέκαμψαν τὴν ὁδόν, εἶδε φῶς φωταερίου καὶ τότε ἐνόησεν εἰς τίνων χεῖρας περιέπεσεν.

Ἐκεῖνοι οἵτινες ἐκράτουν αὐτόν, ἐκεῖνοι οἵτινες τὸν ἠνάγκαζον νὰ περιπατῇ τοιοῦτοτρόπως, ἦσαν ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι· ἀντὶ δὲ νὰ φοβηθῇ ὁ Λαφρεσάνζ, ἀναγνωρίσας τὴν σεβαστὴν τῶν ἀστυνόμων κυανὴν στολὴν καὶ τὸ ἐκ σκληροῦ δέρματος κράνος αὐτῶν, ἠσθάνθη πραγματικὴν ἀνακούφισιν, φανταζόμενος ὅτι ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν τοῦλάχιστον εὐρισκόμενος οὐδένα διέτρεχε κίνδυνον, καὶ ὅτι ἐκεῖνο ὅπερ ἔπραττον τότε δὲν ἀπετέλει σύλληψιν, ἀλλὰ σωτηρίαν· ὅτι μετὰ μικρὸν θὰ ἀεσκαδάζετο ἡ πλάνη, ἧς ἐγένετο θῦμα καὶ εὐκόλως θὰ ἀπεδείκνυε τίς ἦτο.

Μετὰ τινὰς ἐλιγμούς ὁ Λαφρεσάνζ καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι διήρχοντο ὁδὸν ἀπολήγουσαν εἰς τὴν πλατεῖαν. Ἀριστερὰ ἐφαίνετο τὸ ἐργοστάσιον καταφλεγόμενον καὶ περὶ αὐτὸ ἡ ἀδυσωπήτως ἐξακολουθοῦσα μάχη.

Φοβερὸν θέαμα προσέβαλλε τότε τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἡ ὑψηλὴ καὶ οὐρανογεῖτων καπνοδόχη, ἧτις ἐν τῷ μέσῳ τῶν φλογῶν ἐφαίνετο ὡς γίγας ἀπειλῶν τὸν οὐρανόν, ἐκλονήθη ἄρδην καὶ συντριβῆσα εἰς τεμάχια, κατέπεσε μετὰ τρομεροῦ πατάγῳ, κατασυντρίψασα τοὺς νεκροὺς καὶ τοὺς τραυματίας.

Πρὸ τοῦ φρικαλέου τούτου θεάματος ἔστησαν ἐπ' ὀλίγον

οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι, ἐξηκολούθουν δὲ νῦν τὴν πορείαν των, σύροντες ἐν μέσῳ αὐτῶν τὸν αἰγμάλωτον.

Ἡ πορεία δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ, τὸ τελευταῖον ὅμως μέρος αὐτῆς δὲν ὑπῆρξε τὸ παράπαν εὐάρεστον εἰς τὸν ἡμέτερον ἦρωα, διότι τὸ πλῆθος, καὶ πλῆθος πυκνόν, συγκείμενον ἐκ τῶν κατοίκων τῆς Μελοκόμβης, συνωθεῖτο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἄνδρες δὲ καὶ γυναῖκες καὶ παιδιὰ τῷ ἐδείκνυον τὴν πυγμὴν, λοιδοροῦντες, ὑβρίζοντες καὶ ἀπειλοῦντες αὐτόν ἐν γλώσσει, ἢ ἐν οὐδύλῳ ἐνόει.

Καὶ διεμαρτύρετο μὲν ἐκεῖνος κρυγαζῶν παση αὐτοῦ τῇ δυνάμει ὅτι ἦτο ἐφημεριδογράφος, ἀλλὰ τὸ πλῆθος ἐξαγριούμενον ἀπέβαινε ἀπειλητικώτερον, πολλακίς δὲ οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι ἠναγκάσθησαν νὰ ἐκτείνωσι τὰς μολυβδῶδους αὐτῶν ράβδους ἄνω τῆς κεφαλῆς του ἵνα τὸν προστατεύσωσιν.

— Εὐτυχῶς, ἐπανελάμβανε καθ' ἑαυτὸν ὁ ἀτυχῆς Λαφρεσάνζ πρὸς παραμυθίαν, εὐτυχῶς θὰ τελειώσουν ὅλ' αὐτὰ ὅταν μᾶθωσι τίς εἶμαι.

Ἐφθασε τέλος εἰς τὸ τέρμα τῶν βασάνων αὐτοῦ, εἰσαχθεὶς εἰς οἶνοπωλεῖον, μεταβληθὲν προσωρινῶς εἰς ἀστυνομικὸν σταθμόν, ἐκεῖ δ' εὐρίσκοντο, προσυγθέντες καὶ οὗτοι ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν ὑπάλληλων, καὶ σκασιασταί, ὧν τινὲς μὲν ἔφερον χειροπέδας, οἱ δ' ἦσαν ἐλεύθεροι, ἐνίοι δὲ καὶ τετραυματισμένοι.

Τοσοῦτον δὲ πνιγρὰ θερμότης ἐπεκράτει ἐν τῷ οἶνοπωλεῖῳ, ὥστε ὁ ἀτυχῆς Λαφρεσάνζ παρ' ὀλίγον ἐπνίγετο ἐξ ἀσφυξίας εἰσερχόμενος. Ἐθίξε τῶν ἀστυνόμων τινὰ παριστάμενον αὐτῷ καὶ πάση τῇ δυνάμει τοῦ λόγου,

— Ρέπορτερ, τῷ εἶπεν, εἶμαι ρέπορτερ, δημοσιογράφος. . .

Ἄλλ' ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος δὲν ἐκινήθη διόλου.

— Ρέπορτερ τοῦ «Ταχυδρόμου τῶν Δύο Κόσμων...»

Νῦν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ὠθησεν αὐτόν ἀποτόμως, ἀποκρινόμενος διὰ τρόπου μὴ ἐπιδεχομένου ἀπάντησιν.

— Κάθισε ἤσυχα...

Καὶ ἠναγκάσθη νὰ μένῃ ἤσυχος καὶ ν' ἀναβάλῃ εἰς ἄλλοτε τὰς διαμαρτυρίας αὐτοῦ.

— Ἐπὶ τέλους, ἐπανελάμβανε καθ' ἑαυτόν, θὰ μὲ ἀνακρίνωσι... θὰ ἐμφανισθῶ ἐνώπιον ὁποιοῦδήποτε δικαστοῦ, θὰ μὲ ἀκούσουν, θὰ εὐρεθῶ ἐὰν ὄχι ἐνώπιον Ἀγγλων, οἵτινες γνωρίζουν τὴν γαλλικὴν, τοῦλάχιστον ἐνώπιον ἀνθρώπων, οἵτινες γνωρίζουν ἀνάγνωσιν. Ἐχω μαζὶ μου ἐπισκεπτῆρια, τὴν φωτογραφίαν μου, ἐπιστολάς, αἵτινες ἀποδεικνύουσι τὴν ταυτότητά μου.

Οὕτω δὲ μονολογῶν ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ ἐσωτερικὸν θυλάκιον τοῦ ἐπενδύτου, ἵνα λάθῃ τὸ χαρτοφυλάκιον, ἀλλὰ ὁ μὲν ἐπενδύτης εὐρίσκατο ἐν ἀθλίᾳ καταστάσει — τὰ κομβία κατόπιν τῆς μάχης ἔλειπον καὶ ἦτο ἐσχισμένος δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ — ψυχρὸς δ' ἰδρῶς περιέριε τὸ μέτωπον αὐτοῦ.

Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν θυλάκιον τοῦ ἐπενδύτου ἤγγισεν ἄγνωστον ἀντικείμενον. Ναὶ μὲν ἦτο χαρτοφυλάκιον, ἀλλὰ δὲν ἦτο τὸ ἰδικόν του· ἦν ὀγκωδέστερον, μεγαλείτερον σημειωμάτιον, τὸ ἐνόει κελῶς. Πρὸς βεβαίωσιν τοῦ περιεχομένου, ἐξήγαγεν αὐτὸ ἀπὸ τοῦ θυλακίου του, αἶφνης ὅμως κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ βραχίονος αὐτοῦ ὁ τοῦ ἀστυνόμου καὶ τὸ χαρτοφυλάκιον ἀνηρπάγη, ἐνῷ τὸ δεύτερον ὁ ὑπάλληλος τῆς ἐξουσίας ἐπέτασεν αὐτῷ αὐστηρῶς νὰ μένῃ ἤσυχος.

Πᾶσα ἐπιμονὴ ἀπέβαινε ἀνωφελής, διότι ὁ ἀστυνομικός ὑπάλληλος ἔμενε ἀπαθὴς κρατῶν τὸ χαρτοφυλάκιον.

Μετὰ μικρὸν ἔνευσε αὐτῷ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ διήλθον δὲ μικρὰν αὐλήν, μεθ' ἧς ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς περιπτερον, οὗτινος ἐφωτίζετο τὸ ἰσόγειον.

Ἐκεῖ ἠνεόγη θύρα, ἡ Λαφρεσάνζ ὠδηγήθη ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐν ἣ ὑπῆρχε μεγάλη τράπεζα κεκλυμένη ὑπὸ πρασίνου τάπητος. Παρὰ τὴν τράπεζαν ταύτην ἐκάθητο τρεῖς ἀξιωματικοί, μικρὰν φέροντες στολὴν καὶ σκούφον, ὧν ὁ ἐν τῷ μέσῳ καθήμενος ἦν ταγματάρχης, οἱ δὲ λοιποὶ λοχαγοί, καὶ οἵτινες δὲν ἀνῆκον μὲν εἰς τὸ αὐτὸ ὄπλον, ἐρχίνοντο ὅμως ὅτι συνεννοῦντο κάλλιστα. Ἐκατέρωθεν τῆς τραπέζης, ἐν σεβασμῷ ἀποστάσει, δύο ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι πολιτικὰ ἐνδεδυμένοι εἶχον πρὸ αὐτῶν πάντα τὰ πρὸς γραφὴν ἀπαιτούμενα καὶ ἔγραφον τὰς ἀπαντήσεις τῶν ἀιχμαλώτων.

Ὁ Λαφρεσάνζ εἶχε παραπεμφθῆ ἐνώπιον στρατοδικείου!

Πρὶν ἢ ἀνοίξῃ οὗτος τὸ στόμα, ὁ ἀστυνομικός ὑπάλληλος, ὁ ἀπαγαγὼν αὐτόν, ἔτεινε τῷ ταγματάρχει, ἥτοι τῷ προέδρῳ, τὸ χαρτοφυλάκιον, ὅπερ κατέσχε πρὸ μικροῦ.

— Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἰδικόν μου τὸ χαρτοφυλάκιον, ἀνέκραξεν ἐν ἀγανακτήσει ὁ Λαφρεσάνζ· εἶμαι θύμα φοβερᾶς πλάνης· μοῦ πῆραν τὸ δημοσιογραφικόν μου σημειωματάριον, τὰ ἐπισκεπτήριά μου...

Ὁ ταγματάρχης, χωρὶς ν' ἀκούσῃ αὐτόν, ἤρκεσθη νὰ ἀνατείνῃ τοὺς ὤμους, ἀνοίγων δὲ καὶ φυλλομετρῶν τὸ χαρτοφυλάκιον, ἐφαίνετο λίαν εὐχαριστημένος, διότι ἐπανελάμβανεν ἡμιφώνως τὰς λέξεις ταύτας, ἅς ἀπήγγειλε μετὰ πλήρους εὐαρεσκείας :

— Πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ !

Καὶ οἱ δύο λοχαγοὶ ἐπανέλαβον τὴν φράσιν ἐκείνην.

Τότε ὁ ταγματάρχης στραφεὶς πρὸς τὸν ἕνα τῶν γραμματέων τῷ ὑπηγόρευσε τὸ ὄνομα τοῦτο, ὅπερ προφανῶς ἀνέγνω ἐν τῷ σημειωματαρίῳ :

— Βάλτερ Χάνδελ.

Ὅσον φλεγματικοὶ καὶ ἂν ἦσαν οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι, οἱ παρόντες ἐν τῇ αἰθούσῃ—καὶ ἦσαν ὑπὲρ τοὺς ἑξάδεκα—δὲν ἠδυνήθησαν νὰ καταστείλωσι μεστὴν ἐκπλήξεως, ἀλλὰ καὶ εὐαρεσκείας ἀναφώνησιν, πρόδηλον δ' ἐκ τούτου ἀπέβαινε ὅτι ὁ Βάλτερ Χάνδελ ἦτο ὀνομαστός, δραστηρίως ἀναζητούμενος, καὶ λίαν γνωστός.

— Βάλτερ Χάνδελ ! ἐπιθύρῃζον οἱ πάντες, Βάλτερ Χάνδελ...

Καὶ τὰ σχόλια ἐφέροντο ἀλλεπαλληλα χαμηλοφώνως καὶ ἐν ταχύτητι καὶ ζωηρότητι τοιαύτῃ, οἷον ἀπαντᾷ τις παρὰ τοῖς Ἄγγλοις ἐν συνομιλίᾳ αὐτῶν ὅταν εὐρίσκωνται ἐν ἐξάψει οἰουδήτινος πάθους.

— Ἄλλ' ἐγὼ δὲν λέγομαι διόλου Βάλτερ Χάνδελ, δὲν εἶμαι Γερμανός, εἶμαι Γάλλος ! ἀνέκραξεν ὁ Λαφρεσάνζ μὴ δυνάμενος νὰ κρατήσῃ ἑαυτοῦ. Εἶμαι γάλλος πολίτης, ἀκούεται ; καὶ ὀνομάζομαι Λέων Λαφρεσάνζ...

Καὶ προσέθηκε,

— Δημοσιογράφος.

Ὁ ταγματάρχης καὶ οἱ δύο λοχαγοὶ ἐνόησαν μὲν τὴν λέξιν «Γάλλος», ἀλλὰ καὶ ἀνεκάγχασαν, ὑπολαβόντες προφανῶς τὸ πᾶν ὡς ἀστεϊσμὸν ἢ βαναυσοτάτην πανουργίαν.

Καὶ συνάμα ἀνεδίφουν τὸ σημειωματάριον ἐξετάζοντες

τὰ ἐν αὐτῷ ἔγγραφο καὶ τὰ ἐπισκεπτήρια. Τότε δὲ ὁ ταγματάρχης ἐποίησε διὰ τὸν τύπον ἀγγλιστὶ ἐρωτήσεις τινὰς πρὸς τὸν ἀτυχῆ Λαφρεσάνζ, ὅστις ἐξαφείε ἀπεκρίθη ἐπὶ τέλους :

— Ἐξακολουθήσατε ὅσον θέλετε, δὲν σᾶς ἐννοῶ δὲν ὀμιλῶ ἀγγλικά... δὲν ἐννοῶ... ἀπ' αὐτὰ ! δὲν ἐννοῶ τίποτε. Ὀνομάζομαι Λέων Λαφρεσάνζ, εἶμαι ρέπορτερ... ἐφημεριδογράφος... «Ταχυδρόμος τῶν Δύο Κόσμων»... Μοῦ ἔκλειψαν τὸ χαρτοφυλάκιόν μου... ἐκεῖ ! ἐννοεῖτε... Δὲν συνδέομαι ποσῶς μετὰ τοῦ Βάλτερ Χάνδελ... Δὲν εἶνε δὲ διόλου εὐφυὲς νὰ καθήσθε αὐτοῦ νὰ με περιγελάτε... Ἐλάτε καὶ σεῖς εἰς τοὺς Παρισίους καὶ θὰ εἶνε τὸ ἴδιον.

Καὶ τῇ ἀληθείᾳ, ἐν ἐξάψει ἑαυτῶν καὶ μὴ κρατῶν πλέον ἑαυτοῦ εἰδείξε τὴν πυγμὴν πρὸς τὸν ταγματάρχην καὶ τοὺς δύο λοχαγοὺς λέγων,

— Εἶσθε κτήνη !

Διὸ ἔτι πλέον ἐγέλασαν οἱ τρεῖς ἀξιωματικοί.

Ἀλλὰ ληξασθε τῆς ἀνακρίσεως, οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι τὸν ἐξήγαγον τῆς αἰθούσης.

Ἀφοῦ ἀπαξ εὐρέθησαν ἐν τῇ ὁδῷ, ἦτο ἀνάγκη νὰ διέλθωσι καὶ πάλιν ἐκ τοῦ πλήθους. Βεβαίως ἀπερισκεψία διεπράχθη, διότι μανιωδῶς κραυγαὶ ἐξερράγησαν εἰς τὴν θεάν του... ὁ Βάλτερ Χάνδελ... ὁ Βάλτερ Χάνδελ... Ἠκούσθησαν δὲ καὶ ἄλλαι ἄγριαι λέξεις, ὧν τὴν προφορὰν δὲν ἠδύνατο μὲν νὰ ἐννοήσῃ ἐμάντευεν ὅμως ὅτι ἐσήμαινον,

— Εἰς θάνατον, εἰς θάνατον !

Οἱ Ἄγγλοι ἐν πολλοῖς ταυτίζονται πρὸς τοὺς Ἀμερικανούς, τοῦτο δ' ἐγνώριζεν ὁ Λαφρεσάνζ καὶ ἀνελογίζετο μετὰ φρίκης ὅτι τὸ μανιωδῶς ἐκείνο πλήθος, φρονοῦν ὅτι εἶχεν ἐνώπιόν του τὸν πραγματικὸν Βάλτερ Χάνδελ, ἠδύνατο κάλλιστα νὰ τὸν φονεύσῃ καὶ τὰ κρεμάσῃ αὐτόν εἰς τὸν πρῶτον τῆς ὁδοῦ φανόν.

Καὶ ἠδύνατο μὲν νὰ εἶπῃ πρὸς τοὺς διὰ κραυγῶν ζητούντων τὸν θάνατόν του, ὡς ὁ ἄββαξ Μορὺ πρὸς τοὺς ζητούντας νὰ κρεμάσωσιν αὐτόν εἰς τὸν φανόν :

— Καὶ ὅταν με κρεμάσετε εἰς τὸν φανόν, θὰ βλέπετε εἰς αὐτόν καλλίτερον ;

ἀλλὰ δὲν θὰ τὸν ἐννόουν, μηδένα δ' ἔχων τρόπον πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀθωότητος αὐτοῦ ἐκὼν ἄκων ὄφειλε νὰ ὑποστῇ τὴν παρατεινομένην ταύτην καταδίκην, ἥτις φόβος ὑπῆρχε μεταβαλλομένη μὴ ἀπολήξῃ κατὰ πᾶσαν στιγμὴν εἰς βίαιον θάνατον.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ πλήθος ἐστασίαζεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον καὶ ὀλοὸν πυκνότερον καθίστατο, οἱ συνοδεύοντες τὸν Λαφρεσάνζ δύο ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι εἰσῆγαγον αὐτόν εἰς θύραν οἰκίας τινός· τοῦ δὲ ἐνός ἐξ αὐτῶν παρευθέντος εἰς ἀναζήτησιν ἀμαξίας, ἠναγκάσθη νὰ ἐπιβῇ αὐτῆς, ὑπερχαίρων ὅτι εὕρισκεν οὕτω καταφύγιον, ἀλλ' ἡ τοιαύτη φυγὴ δὲν ἤρκεσε τὸ παράπαν εἰς τὸ πᾶν, ὅπερ ζητοῦν ἐξιλαστήρια θύματα ἐπέπεσε ἐπὶ τῆς ἀμαξίας, ἅμα ἐξελεύσεως, κρεμασθὲν ἀπὸ τοῦ ἵππου, ἀπὸ τῶν φαλάρων καὶ ἀπὸ τῶν τροχῶν.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι ἐξήγαγον τὰ ρεθόλθερ, μάτην δ' ἐμαστιγοῦ ὁ ἀμαξηλάτης τὸν ἵππον, διότι τὸ ζῶον ἀνορθούμενον δὲν ἐπροχώρει.

Ἡ στιγμὴ ἦτο ἀκροσφαλῆς, μικρὸν δ' ἔτι καὶ συνελαμβά-

νετο ὁ Λαφρεσάνζ καὶ ἐγένετο λεία τοῦ μανιῶδους καὶ παραφύρου ἐκείνου πλήθους, ὅπερ ἀναποδράστως θὰ τὸν διεμέλιζεν.

Οἱ λίθοι ἐπιπτον βροχηδόν, ἐν πάσῃ δ' ὄρμη ἐξεσφενδονίζοντο αἱ ράβδοι καὶ τὰ ρόπαλα.

Ἦσαν θανατάσιοι οἱ ἀστυνομικοὶ ἐκεῖνοι ὑπάλληλοι μεταχειριζόμενοι τὰ σώματα αὐτῶν ὡς προμαχῶνας.

Μαστιγωθεὶς ἐκ νέου ὁ ἵππος παρὰ τοῦ ἀμαξηλάτου ἀνωρθώθη ὡς ἐπὶ τῶν ὀπισθίων, ἀπέσεισε τοὺς ἐπ' αὐτοῦ κρεμαμένους καὶ ἀνεχώρησεν ἐν μεγάλῃ ταχύτητι.

Ἠκούσθησαν κραυγαὶ καὶ ὠρυγμοί, συνετρίβησαν μέλητινά, περὶ τοὺς εἰκοσιν ἀποθῆθησαν καὶ ἐξετινάχθησαν ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου, ἀλλ' ὁ ἵππος ἐλευθερωθεὶς ἐξ ἐνός, ἐξ ἄλλου δ' ἐντρομος γενόμενος ὑπὸ τοῦ θορύβου, τῶν λιθοβολισμῶν καὶ τῶν ραβδισμῶν ὑψαύχην ἔτρεχεν ἐν ἀστραπιαίᾳ ταχύτητι, ἤρκει δὲ νὰ προσκρούσῃ εἰς ἓνα χάλικα ἢ εἰς ἓνα ἀκρογωνιαῖον λίθον διὰ νὰ καταπέσῃ καὶ νὰ συντριβῇ ἡ ἀμαξά, καὶ ἴσως νὰ θανατωθῶσι καὶ οἱ δύο ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι μετὰ τοῦ αἰχμαλώτου.

Ἐκ τῆς πολλῆς καὶ βεβιασμένης ἀναπνοῆς τὸ ζῶον ἠναγκάσθη νὰ μετριάσῃ τὸ βᾶδισμα, ἦδη ὅμως εὐρίσκετο ἔκτος κινδύνου. Διελευσά ἡ ἀμαξά τὸ Μπράϊτπορ εἰσέδυσεν εἰς τὰς πεπλαιωμένους, σχολιάς καὶ ἀνωμάλους ὁδοὺς τῆς Βεϋμούθης, ὅτε ἔστη ἔμπροσθεν οἰκίας στυγνοῦ ἐξωτερικοῦ, κακῶς ὑπὸ δύο φανῶν φωτιζομένης.

Ἡ οἰκία αὕτη ἦν ψυχοδομημένη ἐν μέσῳ πλατείας, ἐκ δὲ τῆς ἰδιαιότητος κατασκευῆς καὶ τῶν σιδηροφράκτων παραθύρων ὁ Λαφρεσάνζ ἀνεγνώρισεν ὅτι ἦτο φυλακὴ.

Ἐμπροσθεν αὐτῆς ἴστατο πλήθος ἄφρονων ἐμποδίζον τὴν εἰς τὰς θύρας προσέλευσιν, συνέκειτο δὲ τὸ ἤρεμον ἐκεῖνο πλήθος ἐξ ἀστῶν καὶ ἀνθρώπων χάριν λουτρῶν ἐν Βεϋμούθῃ διαμενόντων, οἵτινες προσῆλθον ἵνα παραστώσιν εἰς τὴν καθειρξίν τῶν ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας συλληφθέντων, καθόσον πολλοὶ ἀπήχθησαν ἦδη εἰς τὴν φυλακὴν τῆς Βεϋμούθης, ἀποτελοῦντες συνοδίαις κατὰ στίχους δόγησόμενοις ὑπὸ στρατιωτικῶν ἀποσπασμάτων, ὧν ὁ Λαφρεσάνζ ἔβλεπε λάμποντας τοὺς σωλήνας τῶν τυφεκίων καὶ τὰς λόγχας. Ζωηρὸς ἤρξατο τότε διάλογος μεταξὺ ἀξιωματικοῦ τινος καὶ ἀστυνομικῶν ὑπάλληλων, ἐκ δὲ τῶν ἐπιτακτικῶν τοῦ ἀξιωματικοῦ κινήματων ὁ Λαφρεσάνζ ἐνόησεν ὅτι διέττασεν αὐτοὺς ν' ἀπομακρυνθῶσι.

— Εἰς τὸν Κεράτειον Πύργον, ἐπανελάμβανεν, εἰς τὸν Κεράτειον Πύργον.

Προφανῶς ἡ φυλακὴ ἦτο πλήρης καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ δεχθῇ τὸν νεωστὶ φερόμενον.

Ὁ ἀμαξηλάτης ἐπανέλαβε τὸν δρόμον διὰ τῶν ὁδῶν τῆς Βεϋμούθης καὶ ἐξῆλθε τῆς πόλεως διευθυνόμενος παραλλήλως μῶλου στηριζομένου ἐπὶ ὑψηλῶν βράχων πρὸς μέλαν κτίριον ὀλίγον ἀπωτέρω φαινόμενον.

Τὸ κτίριον τοῦτο ἦν ὁ Κεράτειος πύργος, ναυτικὸς σταθμὸς καὶ σημαφόρος, χρησιμεύων καὶ ὡς προσωρινὴ φυλακὴ τῶν λαθρεμπόρων, οὓς συχνότατα συνελάμβανον κατὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα, πύργος μετ' ἐπάλλξεων, λειψάνον μικροῦ μεγάρου ἐκτισμένου ἄλλοτε ὡς ἀετοῦ φωλεᾶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν βράχων ἐκείνων.

Ὁ πύργος ἐγένετο τελωνειακὸς σταθμὸς, ἐπ' αὐτοῦ δ' ὑπῆρχε καὶ σημαφόρος· ἐφρούρουν δὲ αὐτὸν τελωνοφύλακες καὶ ναῦται.

Εἰς ἀξιωματικὸς παρέλαβε τὸν αἰχμαλώτον, ὃν τῶν ἀστυνομικῶν ὑπάλληλων τις, κατεβίβασεν ἀπὸ τῆς ἀμαξῆς καὶ ὁ ἀτυχὴς Λαφρεσάνζ ἤκουσε καὶ πάλιν τὸν ἀπαγοῦντα αὐτὸν νὰ τὸν ὀνομαζῆ Βάλτερ Χανδελ.

Ἀφοῦ εἰσήγαγον αὐτὸν εἰς χαμηλὴν αἴθουσαν, τὴν αἴθουσαν τοῦ ἀστυνομικοῦ σταθμοῦ, ὁ ἀξιωματικὸς ἐκόμισε τὸ μητρώον τῶν καταδίκων, ἐνῶ ἐνεγράφη ὡς Βάλτερ Χανδελ καὶ πάλιν.

Περιττὴ ἀπέβαινε πᾶσα εἰςμαρτυρία, καθόσον τὸ τοιοῦτον ἦτο καθαρὰ ματαιοπονία, ἀφοῦ οὐδεὶς μὲν τῶν ἐκεῖ ὠμίλει γαλλικὰ, αἱ δ' ἀρνήσεις αὐτοῦ καὶ καταληπταὶ γενόμεναι, δὲν θὰ ἐπιστεύοντο· ἄλλως δὲ τὰ ἐπ' αὐτοῦ εὐρεθέντα ἔγγραφα κατεμαρτύρουσαν αὐτοῦ, ἐπομένως, μέχρις οὗ βεβαιωθῇ ἡ ταυτότης του, ἦν καὶ ὄφειλε νὰ μείνῃ Βάλτερ Χανδελ.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι ἀπῆλθον ἐφ' ἀμαξῆς εὐθὺς μετὰ τὸ πέρας τοῦ ἔργου τῶν· ὁ Λαφρεσάνζ ἔμενε μόνος, φρουρούμενος ὑπὸ τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ δεκάδικου ἀνδρῶν, οἵτινες ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐξήπλουντο ἐπὶ στρατιωτικῆς κλίνης, ἀφοῦ τὸν παρετήρουν περιέργως.

Ὁ ἀξιωματικὸς διέταξέ τινα τῶν ὑπ' αὐτὸν ἀνδρῶν, ὅστις ἀπῆλθε πρὸς ζήτησιν χόρτου, ὁ δὲ Λαφρεσάνζ εἰς νεῦμα γενόμενος αὐτῷ ἠκολούθησε τοὺς δεσμοφύλακας αὐτοῦ.

Ὁ ἀξιωματικὸς, κρατῶν φανὸν καὶ μεγάλην κλειδα, προῦχώρει μετὰ τοῦ στρατιώτου, τοῦ κομήσαντος τὸ χόρτον καὶ τοῦ Λαφρεσάνζ εἰς ἐλικοειδῆ κλίμακα, κατερχομένην πρὸς τὸ βάθος τοῦ βράχου· ἠνεώγησαν κατὰ σειράν δύο σιδηραὶ θύραι μετὰ τριγμοῦ, τὸ χόρτον ἐρείφη εἰς τινα γωνίαν, εἶτα δὲ ὁ ἀξιωματικὸς καὶ ὁ συνοδεύων αὐτὸν ναύτης, ἀφῆκαν τὸν ἀτυχῆ Λαφρεσάνζ εἰς τὸ σκότος.

— Μπα! εἶπεν ὀπλισθεὶς διὰ φιλοσοφικῆς ἀπαθείας, εἶμαι ἠφανισμένος, ἀλλ' οὔτε πληγὴν φέρω πουθενά, οὔτε κατάγμα· ἠδύναμην νὰ πάθω καὶ χειρότερα, διότι ἠδύνατο νὰ με κρεμάσουν εἰς κανένα φανὸν καὶ αὐτὸ θ' ἀπετέλη ὠραίαν Τελευταίαν ὠραν διὰ τὴν ἐφημερίδα. Ἄς κοιμηθῶ, διότι εἶμαι κατακόπος καὶ αὔριον θὰ ξεκαθαρίσῃ τὸ πρᾶγμα.

Καὶ ριφθεὶς ἐπὶ τοῦ χόρτου, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο ἀκόμη ὑγρὸν, ὡς μετ' εὐαρεσκείας παρετήρησεν, ἐκοιμήθη ἐν μακαρίᾳ ἀμεριμνησίᾳ, ἦν ὄιδει ἢ τε νεότης καὶ τὸ θάρρος, λιχνιζόμενος ὑπὸ τῆς θαλάσσης, ἦν ἤκουε πλήττουσαν τὸ βράχον δύο βήματα μακρὰν τῆς κεφαλῆς του.

Ἄλλ' ὁ ὕπνος του δὲν ὑπῆρξε μακρὸς, ἀφυπνίσθη ὑπὸ ἀγρίων καὶ παρατεταμένων κραυγῶν, προερχομένων ἀνωθεν αὐτοῦ, αἵτινες προσέβαλλον τὰ ὠτὰ του διὰ τῶν πρὸς ἀερισμῶν ὀπῶν. Καὶ τοι δ' ἀφυπνίσθη ἐξαίφνης, ἐνόησε παρὰ ταυτὴν θέσιν αὐτοῦ.

Τὸ πλῆθος οἰψῶν ἐκδικήσεως λυσσαλέον κατεδίωκεν αὐτόν.

Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν περιέζωσε τὴν πρῶτην φυλακὴν, εἶτα δὲ ἔμαθε βεβαίως πόθεν διῆλθεν ἡ ἀμαξά καὶ ποῦ διητύθη καὶ ἔσπευσε μέχρι τοῦ Κερατείου Πύργου, ὅστις ἐπολιορκεῖτο πανταχόθεν.

Ἦδη ὁ Λαφρεσάνζ διέκρινε τὰς κραυγὰς, ἤκουε δ' ἐπαναλαμβανόμενον μετ' ἀγρίων καὶ λυσσαλέων κραυγῶν «Βάλτερ Χανδελ, Βάλτερ Χανδελ!» Καὶ προσέθετον ἀκόμη μίαν λέξιν, ἦν δὲν ἠδύνατο μὲν νὰ μεταφράσῃ, ἀλλ' ἦς τὴν ἐνοιοῖεν ἐνόει πλερέστατα. Προφανῶς, καὶ εἶχεν ἄλλως οἰκαιον, ἐσήμαινεν αὕτη: «Θανατωθῆτω, θανατωθῆτω!»

— Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε παρὰ πολὺ! Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ φθάσουν ἕως ἐδῶ, ἀφοῦ ἀπωθήσουν τὸν φύλακα, καὶ θὰ μὲ κάμουν κομμάτια ἢ θὰ μὲ κρεμάσουν, νομίζοντας ὅτι ἐκτελοῦσι πρᾶξιν ὑψίστης δικαιοσύνης ἐὰν θανατώσωσι τὸν Βάλτερ Χάνδελ, τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀπεργίας βεβαίως, τὸν ἐμπρηστήν, ἐκεῖνον ὅστις ἀνετίναξε τὰ πάντα εἰς τὸν ἀέρα. Καὶ ἐνῶ θὰ ὀδηγοῦμαι εἰς τὴν ἀγχόνην ἢ πρὸς διαμελισμὸν, ὁ ἀληθὴς Χάνδελ θὰ περιφέρεται μὲ τὰς χεῖρας ἐντὸς τῶν θυλακίων, προστατευόμενος ὑπὸ τοῦ σημειωματαρίου καὶ τῶν ἐγγράφων μου, ἅτινα κατώρθωσε νὰ μοὶ ὑπεξικρίσῃ δι' ἄλλου ἐὰν δὲν τὸ ἔπραξε αὐτὸς ὁ ἴδιος.

Καὶ προσέθηκε συνοδεύων τοὺς λόγους διὰ μωρασμῶ ἀπεγνωσμένου ἀνθρώπου :

— Ὁ «Ταχυδρόμος τῶν Δύο Κόσμων» καὶ ὁ κύριος Ζακεραϊνὸν δὲν θὰ ἔχωσιν αὔριον *Τελευταίαν ὥραν* ἐγὼ ὅμως ἐντὸς ὀλίγου εἰμπαρῶ νὰ φθάσω εἰς τὴν *τελευταίαν* μου ὥραν.

Μανιωδέστερα καὶ μᾶλλον παρατεταμέναι καὶ βίαιαι ἤκούοντο αἱ κραυγαί, τὸ δὲ πλῆθος πυκνούμενον ἀπέβαινε ἀπειλητικώτερον, καταλαμβάν τὴν θύραν τοῦ πύργου, τέλειον ὑπερφραγῆθῆντων τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τῶν εὐαριθμῶν ὑπ' αὐτὸν ἀνδρῶν καὶ μάτην πειρωμένων νὰ διαπραγματευθῶσι μετὰ τῶν λυσσαλέων πολιορκητῶν.

Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἠμπόδιζε τὸ πλῆθος ἀπὸ τοῦ νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὸν Κεράτειον Πύργον ἦτο ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς ἠρνεῖτο ἐπιμόνως νὰ δηλώσῃ τὸ μέρος ἐνθα εὐρίσκετο ὁ δεσμώτης, ἀλλ' ἐκ τοῦ αὐξήσαντος θορύβου τῶν ἀτάκτων φωνῶν καὶ τῶν πηδημάτων, ἃ ἤκουσεν ὁ Λαφρεσάνζ ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς του, ἐνόηε ὅτι ἡ ἀντίστασις αὕτη δὲν θὰ παρετείνετο ἐπὶ πολὺ καὶ ὅτι τὸ πλῆθος ἐκεῖνο θὰ ἐξεχέετο ἐντὸς ὀλίγου ἐνδον τοῦ πύργου, θὰ κατέκλυζεν ὅλα αὐτοῦ τὰ μέρη καὶ ἐπὶ τέλους θὰ τὸν ἀνεκάλυπτεν.

Ὅθεν ἔλαβε τὴν ἀπόφασίν του· ἐπειδὴ τῷ ἀφῆκον τὸ ρεβόλβερ του, θὰ τὸ ἐξεκένου ἐντὸς τοῦ πλῆθους καὶ θὰ ἠμύνητο μέχρι τελευταίας πνοῆς. Καὶ τοῦτο ἐσήμαινε ἄξι τι!

Νῦν δ' ὅτε ἦτο ἀποφασισμένος νὰ ἐκδικηθῇ, ὁ λογισμὸς αὐτοῦ ἐφέρετο ἀλλαχόσε.

Ἄνελογίζετο τὸν Φλαβιανόν, τὸν ἀσφαλῆ ἐκεῖνον φίλον, ᾧ ὁ θάνατός του μεγάλην θὰ ἐπροξένει λύπην· ἀνελογίζετο δὲ καὶ τὴν Βέρθαν δὲ Κερμὸρ, τὸ ἐράσιμον ἐκεῖνο πλάσμα, ὅπερ μόλις εἶδε, τὴν νεάνίδα ἐκεῖνην, ἧτις εἶδειξεν ἐνδιαφέρον δι' αὐτὸν καὶ ἧτις τὸν προειδοποίησεν ὡς πρὸς τὸν κίνδυνον, καὶ ἡ ἀνάμνησις αὕτη τοῦ θαυμασίου ἐκεῖνου πλάσματος τῆς δημιουργίας, εἰς ὃ ἀκουσίως καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως ἔγνω νὰ ἐμπνεύσῃ εἰλικρινῆ συμπάθειαν, ἡ ἀνάμνησις αὕτη τὸν προσήλου εἰς τὴν ζώην.

Ἡσθάνετο ἑαυτὸν ἐξασθενοῦντα, ἄκων ἐκάμπτετο καὶ ὁ ἀπελπισμὸς κατελάμβανε αὐτόν. Βαδίζων δὲ ταχέως ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ του,

— Τί ἀνοησία μου, ἐπαναλάμβανε, τί βλακία! νὰ ἔλθω ἐδῶ νὰ μὲ φονεύσουν, νὰ μὲ κατακομμάτιασουν ἀντὶ ἄλλου!

Καὶ ἐπληττε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν τοίχων καὶ ἐπληττε τοὺς λίθους διὰ τῶν ποδῶν... Ἡπατάτο ἄρα γε; τῷ ἐφάνη ὅτι εἰς τῶν λίθων ἐκινεῖτο! Ναι, ἐκινεῖτο ὁ λίθος ἐκεῖνος, ἦτο βέβαιον καὶ ἐσάλεινε μάλιστα ἐπισθητικῶς.

Ὁ Λαφρεσάνζ γονυπετήσας ἐπειράθη νὰ μετακινήσῃ τὸν

λίθον, ὅστις ἀντίστη, καίπερ κινούμενος· προσεπάθησε τότε κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν, μολοντί δὲ ἡ πλάξ· δὲν ἐξῆλθε τοῦ φατνώματος ἐκινεῖτο ὅμως περισσώτερον.

Παράφορος ἐλπὶς κατέλαβε τὸν ἀτυχή δεσμώτην, καὶ τῆς ἐσχάτης ταύτης ἐλπίδος εἶχετο ὡς ὁ πνιγόμενος ἐπιλαμβάνεται παντὸς ὅτι προσπίπτει αὐτῷ ὄθεν ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου μάχαιραν, εἰσήγαγε τὴν λεπίδα ἐν τῇ ρωγμῇ καὶ ὡς διὰ μοχλοῦ ἔσυρε πρὸς αὐτὸν τὴν πλάκα, ἐνῶ διὰ τῆς ἐτέρας χειρὸς παρηκολούθει τὴν αὐτὴν κίνησιν.

Δις οἱ ὄνυχές του ἐσχίσθησαν ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς πλακῆς, δεκάκις δὲ ἠθέλησε νὰ παρικήσῃ πᾶσαν ἀπόπειραν καὶ ν' ἀναμείνῃ τὸν προσεγγίζοντα θάνατον, διότι ἐπὶ τέλους τὸ πλῆθος διεχύθη ἐντὸς τοῦ πύργου καὶ ἐμελλε νὰ καταδιώξῃ αὐτόν, ἀλλὰ τότε ἡ πλάξ ἐκινήθη περισσώτερον πρὸς τὰ πρόσω, ἐξήρχετο τοῦ φατνώματος, ἐνέειδεν. ὦ! τί χαρὰ κατελάμβανε αὐτόν!

Ἐσυρε πολλάκις πρὸς ἑαυτὸν τὴν πλάκα, ἧτις ἐξῆλθε τῆς θέσεως αὐτῆς τέλειον, ἀφείσα ἐλευθέρων ὑπόγειον διάβασιν, μέλαιναν, οὕτως εἶπεῖν, ὅπῃ εἰς τὴν εἰσόδου θαρραλέως ὁ δεσμώτης.

Δι' αὐτὸν τὸ πᾶν συνίστατο νῦν εἰς τὸ νὰ κερδίσῃ καιρόν, εἰς τὸ νὰ διαφύγῃ τὸ λυσσαλέον ἐκεῖνο πλῆθος, κατὰ μεγάλην δ' εὐτυχίαν του ἡ ὁπῆ ἦτο ἀρκούντως εὐρεῖα, ἀρκούντως τοῦλάχιστον, ὥστε νὰ δύναται νὰ μεταστρέφεται καὶ νὰ κινῆται ἐλευθέρως, καὶ τὴν εὐρυχωρίαν ταύτην ἐπωφελήθη ἵνα σύρῃ πρὸς ἑαυτὸν τὴν πλάκα καὶ τὴν θέσῃ αὐτὴς εἰς τὴν θέσιν τῆς.

Τοιοῦτοτρόπως ὁ Λαφρεσάνζ ἐξησφάλιζε τὴν φυγὴν αὐτοῦ, διότι ἐν πρώτοις ἕως οὗ ἀνακαλυφθῇ ἡ κινουμένη ἐκεῖνη πλάξ, ἧς τὸ μυστικὸν κατὰ θεῖαν τύχην ἀνεκάλυψε, θ' ἀπεμακρύνετο πολὺ, ἔπειτα δὲ ἐὰν ἤγγιζον τὴν πλάκα, αὐτὸς θὰ τὴν ἠμπόδιζεν ὀπισθεν νὰ κινήθῃ πιέζων αὐτὴν ἐπὶ τοῦ βράχου.

Τέλος πάντων ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐνόηε, ἐκεῖνο τὸ ὅποιον τὸν ἔκαμιν νὰ ἀναπνεύσῃ ἐλευθέρως ἦν ὅτι διετέλει ἐν ἀσφαλείᾳ, καιρὸς δ' ἦν νὰ σκεφθῇ περὶ καταφυγίου, καθόσον κατενόηε ἤδη ὅτι ἡ πύλη τοῦ δεσμωτηρίου ἀνεώγη.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἠναγκάσθη προφανῶς νὰ ἐνδύσῃ εἰς τὸ πλῆθος καὶ δεικνύων τὴν θέσιν τοῦ δεσμωτηρίου ἠνοιγε τὴν πύλην αὐτοῦ στέρξας νὰ παραδώσῃ τὸν δεσμώτην.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἤκουε τὰς μανιωδεις τοῦ πλῆθους κραυγὰς, τὰς ἐκφωνήσεις τοῦ ἀξιωματικοῦ, τὰς λεπτομερεῖς ἀναζητήσεις, καὶ ἐν ἀφάτῳ χαρᾷ ἠδύνατο νὰ διαπιστώσῃ ὅτι οὐδεὶς ἐσυλλογίζετο τὴν μακαρίαν ἐκεῖνην πλάκα, ἐφ' ἧς ἐκρατεῖτο πάσῃ δυνάμει, ἵνα ἐμποδίσῃ ἐνδεχομένως τὴν μετασάλεισιν αὐτῆς.

Ἐν τούτοις τὸ πλῆθος ἀπεσύρετο δυσηρησθημένον, ὁ ἀξιωματικὸς διέτρεχε μάλιστα μεγάλους κινδύνους, διότι διεφλέγοντο βεβαίως ὑπὸ τοῦ πόθου οἱ ἐπιδρομεῖς νὰ κακώσωσιν αὐτόν, νομίζοντας ὅτι ἀλλαχοῦ ἀπέκρυψε τὸν Βάλτερ Χάνδελ ἢ ὅτι διηκούλυε τὴν ἀπόδρασίαν του.

Μετὰ μικρὸν ἀποκατέστη ἡ σιωπή... τὸ πλῆθος ἀπεμακρύνετο.

Καὶ ὁ Λαφρεσάνζ ἠνυχαρίσκει τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν...

[Ἐπεται συνέχεια].

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

— Ah! senorita! (Ἄ! δεσποινίς!) εἶπον ἐπὶ τέλους, ἀρχίσας νὰ χάνω τὴν ὑπομονήν. Τί τὸ ὄφελος, ἂν αἱ πόλεις εἶνε ὠραῖαι; Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐγεννήθησαν εἰς αὐτὰς δὲν τὰς ἐκτιμοῦν, καὶ ὁ ταξειδιώτης... οὔτε αὐτός. Ἐγὼ ἔφθασα χθὲς εἰς Κόρδουβαν, εἶνε μία πόλις ὠραία, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία· ἀλλὰ θὰ μὲ πιστεύσετε; ἐλησμόνησα ἤδη πᾶν ὅ,τι εἶδον, δὲν ἔχω ὄρεξιν νὰ ἴδω πλέον τίποτε, καὶ οὔτε κἂν εἰξεύρω πλέον εἰς ποῖαν πόλιν εὐρίσκομαι. Παλάτια! τσαμιά! μὲ κάμουν νὰ γελῶ! Ὅταν σὰς ἀνάψουν μίαν φωτιὰν εἰς τὸ στῆθος, ἡ ὁποία σὰς κατατρώγει, θὰ ὑπάγετε εἰς τὸ σταμίον νὰ τὴν σβύσετε; Τραχηθῆτε ὀλίγον παρεκεί, μὲ συγχωρεῖτε ὅταν αἰσθάνεσθε ὅτι ὑποφέρετε, ὡς ὁ μανιακὸς ὁ θραυῶν τὰ γυναῖκα μὲ τὰ δόντια του, θὰ ὑπάγετε νὰ θαυμάσετε τὰ παλάτια; Πιστεύσατέ με! εἶνε πολὺ θλιβερὰ ἡ ζωὴ τοῦ ταξειδεύοντος! Εἶνε μία τυραννία ἐκ τῶν σαλπροτέρων! Εἶνε μία βᾶσανος! Εἶνε...

Ἐν συντετὸν κτύπημα τοῦ ριπιδίου μου ἔσφαξε τὸ στόμα, τὸ ὁποῖον πολὺ ἐπροχώρει καὶ μὲ τὰς λέξεις καὶ μὲ τὰς πράξεις. Ἦρπαξα τὴν κοτολέτταν.

— Pobrecito (Τὸν καυμένον!) ἐψιθύρισεν ἡ νεῆνις γελῶσα, ἀφοῦ παρετήρησε περίξ. Son todos ardientes como Usted los italianos? (εἶνε ὅλοι οἱ Ἴταλοὶ θερμοὶ ὅπως σεῖς;)

— Δὲν εἰξεύρω! Εἶνε ὅλαι αἱ γυναῖκες τῆς Ἀνδαλουσίας ὠραῖαι ὅπως σεῖς;

Ἡ νεῆνις ἔτεινε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Κρύψε τὸ χεῖρ αὐτό, τῆς εἶπον.

— Porqué? (Διατί;) μὲ ἠρώτησε.

— Διότι θέλω νὰ φάγω ἐν ἡσυχίᾳ.

— Φάγετε μὲ ἓνα χεῖρ μόνον.

— Ἄ!...

Μοῦ ἐφάνη ὅτι ἔσφραξα τὸ χεράκι ἐνὸς κορασίου ἐξ ἐτῶν. Ἡ μάχαιρα ἐξέφυγε τῶν χειρῶν μου καὶ ἔπεσε κάτω, πυκνὸς πέπλος ἐκάλυψε τὴν κοτολέτταν. Αἰφνης αἰσθάνομαι κενὴν τὴν χεῖρά μου, ἤναιζα τοὺς ὀφθαλμούς, εἶδον τὴν νεάνιδα τετραχημένην, ἐστράφην ὀπίσω μου: Θεέ μου! Ἦτο εἰς νεανίας ὠραῖος, μὲ κομψὸν ἐπενδύτην, μὲ στενάς περισκελίδας, μὲ μικρὸν βελλουδινον πῖλον, ὦ φρίκη! Εἰς ταυρομάχος! Ἀνετινάχθη ὡς νὰ μοῦ εἶχον ἐμπήξει εἰς τὸν τραχηλὸν δύο *banderillas de fuego*.

Ἡ νεῆνις ἀνακλιμαχνοῦσα θαρρὸς ἔκαμε τὰς συστάσεις.

— Ἐνας Ἴταλός, ὁ ὁποῖος διέρχεται ἐκ Κορδούβης καὶ ἔσπευσε νὰ προσθήσῃ: καὶ ὁ ὁποῖος ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ ποῖαν ὄραν ἀναχωρεῖ ὁ σιδηρόδρομος διὰ τὴν Σεβίλλην.

Ὁ ταυρομάχος, ὅστις βλέπων με κατὰ πρῶτον, εἶχε συνοφρωθῆ, καθισύχασε, μοῦ εἶπε τὴν ὄραν τῆς ἀναχωρήσεως, ἐκάθισε καὶ ἤρχισε νὰ μοῦ ὁμιλῇ φιλικῶς.

Τὸν ἠρώτησα περὶ τῆς τελευταίας *corrida*, ἣτις ἐδόθη ἐν Κορδούβῃ. Ἦτο εἰς *banderillero*, μοῦ διηγήθη λεπτομερῶς τὰ συμβάντα τῆς ἡμέρας.

Ἡ νεῆνις, ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ, συνέλεγεν ἄνθη ἀπὸ τὰς γλάστρας τοῦ *patio*. Ἐτελειώσα τὸ πρόγευμά μου, προσέφερα ἐν ποτήριον οἴνου τῆς Μαλγίας εἰς τὸν ταυρομάχον, ἔκαμα μίαν πρόποσιν ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας ὅλων τῶν *banderillas* αὐτοῦ ἐν τῷ μέλλοντι, ἐπλήρωσα τὸ φαγητόν μου, (πρεῖς πεσάτας, συμπεριλαμβανομένων, ἐννεαίται, καὶ τῶν ὠραίων ὀφθαλμῶν) καὶ ἀκούσθως, μὲ σοβαρὸν ἦθος, ὅπως δι-αλύσω ἔστω καὶ τὴν ἐλαχίστην σαιὰν ὑποψίας, ἣτις ἤθελε

γεννηθῆ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ τρομεροῦ ἀντεραστοῦ μου, εἶπον εἰς τὴν νεάνιδα:

— Senorita! εἰς τὸν ἀναχωροῦντα δὲν ἀρνοῦνται τίποτε: ἐγὼ, διὰ σὰς, εἶμαι ὡς ἓνας ψυχροραγῶν, δὲν θὰ μὲ ζαναϊδῆτε ποτὲ πλέον, δὲν θὰ ἀκούσετε πλέον προφερόμενον τὸ ὄνομά μου: εἰμπορεῖτε λοιπὸν νὰ μοῦ ἀφήσετε μίαν ἐνθύμησιν: ἐώσατέ μου αὐτὴν τὴν ἀνθοδέσμην.

— Πάρετέ την, μοῖ εἶπεν ἡ κόρη, τὴν εἶχον κάμει διὰ σὰς. Ἐρρίψεν ἐν βλέμμα εἰς τὸν ταυρομάχον, ὅστις συγκατένευσε.

— Le doy gracias con toda la fuerza de mi corazon, (σὰς εὐχαριστῶ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς καρδίας μου,) ἀπήντησα καὶ ἐξῆλθον. Μὲ συνώδευσαν ἀμφότεροι μέχρι τῆς θύρας.

— Hay funciones de toros en Italia; (Γίνονται ταυρομαχίαι εἰς τὴν Ἰταλίαν;) μὲ ἠρώτησεν ὁ νέος.

— Ὡ θεέ μου! ὄχι. Δὲν τὰς ἔχομεν ἀκόμη.

— Κρίμα! Προσπαθήσατε νὰ τὰς εἰσαῖετε καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ θὰ ἔλθω εἰς τὴν Ρώμην νὰ μπαυτεριλλάρω.

— Θὰ προσπαθῆσω. Δεσποινίς, διὰ νὰ εἰμπορῶ νὰ σὰς χαιρετίσω, λάβετε τὴν κλοσύνην νὰ μοῦ εἰπῆτε τὸ ὄνομά σας.

— Consuelo (Παρηγορία).

— Quédese Usted con Dios, Consuelo! (Ὁ Θεὸς μεθ' ὑμῶν, Κονσουέλο!)

— Váyase Usted con Dios señor italiano! (Εἰς τὴν εὐχὴν τοῦ Θεοῦ, κύριε Ἰταλέ!)

Καὶ ἀπῆλθον διὰ τῆς μικρᾶς μονήρου ὁδοῦ.

Εἰς τὰ περιχώρα τῆς Καρδούβης οὐδὲν ἀξιοθέατον ἀραβικὸν μνημεῖον ὑπάρχει. Καὶ ὅμως ὅλη ἡ κοιλὰς ἄλλοτε ἦτο ἐγκατεσπαρμένη ἀπὸ λαμπρὰ κτίρια.

Εἰς ἀπόστασιν τριῶν μυλλίων ἀπὸ τῆς πόλεως, πρὸς βορρᾶν, εἰς τὰς ὑπαιρέας ὄρους τινός, ἔκειτο ἡ Μεδίνα Ἀζ-Ζάχρα, ἡ ἀνθηρὰ πόλις, ἐν τῶν θαυμαστοτέρων ἀρχιτεκτονικῶν ἔργων τῆς Καλιφίας τοῦ Ἀβδουρραχμάν Γ', ἀνεγερθὲν ὑπὸ τοῦ ἰδίου Καλίφου πρὸς τιμὴν εὐνοουμένης τοῦ τινοῦ, ὀνόματι Ἀζ-Ζάχρα.

Τὰ θεμέλια αὐτοῦ ἐτέθησαν ἐν ἔτει 936, εἰργάσθησαν δὲ ἐπὶ 25 ἔτη δέκα χιλιάδες ἐργατῶν.

Οἱ ἄραβες ποιηταὶ ἐξύμνησαν τὴν Μεδίαν Ἀζ-Ζάχραν, ὡς τὴν λαμπροτέραν τῶν Βασιλικῶν Αὐλῶν τοῦ κόσμου καὶ τὸν τερπνότερον κήπον τῆς γῆς. Δὲν ἦτο ἐν κτίριον, ἀλλ' ἀπέραντον σύμπλεγμα παλατιῶν, κήπων, προαυλιῶν, στοῶν, πύργων. Ἐκεῖ ἔβλεπες ζένα φυτὰ τῆς Συρίας, τεραστίας φανταστικὰς κρήνας, ποταμίσκους μὲ μακρὰς σειρὰς φοινίκων εἰς τὰς ὄχθας, εὐρείας δεξαμενάς πλήρεις ὑδαρρηγύρου, σπινθηροβολουσας εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, ὡς πύρινοι λίμναι, θύρας ἐξέθενου καὶ ἐλεφαντόδοντος, μεστάς πολυτίμων λίθων, χιλιάδας στύλων ἐκ πολυτιμοτάτων μαρμάρων, μεγάλα ἐνάε-ρια δώματα, καὶ μεταξύ τοῦ ἀναριθμητοῦ πλήθους τῶν ἀγαλμάτων, δώδεκα ζῶα ἐκ χρυσοῦ στερεοῦ, μὲ ἀπαστρά-πτοντας μαργαρίτας, ἐκπέμποντα ἀπὸ τὸ στόμα καὶ τοὺς ρόθοντας ἀρωματώδη ὑάατα.

Ἐν τῇ ἀπέραντῳ ταύτῃ βασικῇ αὐλῇ ἦσαν χιλιάδες ὑπη-ρετῶν, αἰχμαλώτων, γυναικῶν καὶ προσήρχοντο ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου οἱ μουσικοὶ καὶ οἱ ποιηταί.

Καὶ ἐν τούτοις αὐτοῖς ὁ Ἀβδουρραχμάν Γ' ὅστις ἔζησεν ἐν τῷ μέσῳ τῶσων τέρψεων, ὅστις ἔκατίλευσεν ἐπὶ πεντήκοντα

ἔτη, ὅστις ὑπῆρξε πανίσχυρος, ἔνδοξος καὶ εὐτυχὴς εἰς ὅλα τὰ ἔργα καὶ εἰς ὅλας τὰς ἐπιχειρήσεις του, ἔγραψε πρὶν ἀποθάνῃ ὅτι καθ' ὅλην τὴν μακρὰν διάρκειαν τῆς βασιλείας του δὲν ὑπῆρξεν εὐτυχὴς εἰμὴ ἐπὶ δεκατέσσαρας μόνον ἡμέρας! Καὶ ἡ μυθώδης ἀνθρᾶ πόλις του, μετὰ παρέλευσιν ἐβδομήκοντα τεσσάρων ἐτῶν, ἀφ' ἧς ἐτέθη ὁ πρῶτος λίθος, ἐκυριεύθη, ἐλεηλατήθη καὶ παρεδόθη εἰς τὰς φλόγας ὑπὸ βραβάρων ὀρδῶν, καὶ σήμερον δὲν ὑπολείπονται εἰμὴ ὀλίγοι λίθοι, μόλις ἐνθυμίζοντες τὸ ὄνομα αὐτῆς.

Ἄλλης λαμπρᾶς πόλεως, ὀνόματι Ζαίρας, κειμένης πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κορδύθης, ἀνεγερθεῖσης δὲ ὑπὸ τοῦ πανισχύρου Ἄλμανσούρ, διοικητοῦ τοῦ Βασιλείου, δὲν σώζονται οὔτε τὰ ἑρείπια. Βίβηλοι χεῖρες τὴν μετέβαλον εἰς τέφραν ὀλίγων μετὰ τὸν θάνατον τοῦ θεμελιωτοῦ τῆς.

«Tutto ritorna alla gran madre antica!»

Μετὰ τὴν siesta, μετέβην πρὸς ἀναζήτησιν τῶν οὖο μου συντρόφων, οἵτινες μὲ ὠδήγησαν εἰς τὰ προάστεια τῆς πόλεως, εἰς τὰ ὅποια εἶδον διὰ πρώτην φοράν γυναῖκας καὶ ἄνδρας τύπου ἀληθῶς ἀνδαλουσιακοῦ, ὅπως ἐγὼ τὸν ἐφανταζόμην, μὲ ὄφθαλμούς καὶ χρώματα καὶ ἦθη ἀραβικά, καὶ ἤκουσα κατὰ πρῶτον τὴν καθαυτὴν ὁμιλίαν τοῦ λαοῦ τῆς Ἀνδαλουσίας, μᾶλλον γλυκεῖαν καὶ μᾶλλον εὐηχον ἢ εἰς τὰς Καστίλιαι, ἔτι δὲ φαιδρύτεραν καὶ φαντασιωδέστεραν καὶ ὑπὸ ζωνηροτάτων κινήσεω συνοδευομένην.

Ἠρώτησα τοὺς συντρόφους μου ἐὰν ἦτο ἀληθὲς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον λέγεται περὶ τῆς Ἀνδαλουσίας: ὅτι ὀληλαθῆ μετὰ τὴν πρόωρον ἐφηβότητα εἶνε πρόωροι αἱ ἀκολασίαι, καὶ φιλήδονα τὰ ἦθη, καὶ ἀχαλίνωτοι οἱ ἔρωτες «Harto verdadero!» (Πολὺ ἀληθὲς!) ἀπεκρίθησαν. Καὶ ἐνταῦθα ἐπηκολούθησαν ἐξηγήσεις, περιγραφαὶ καὶ διηγήσεις, ἃς παρασιωπῶ.

Ἐπιστρέψαμεν εἰς τὴν πόλιν, μὲ ὠδήγησαν εἰς μίαν λαμπρὰν Λέσχην, μὲ κήπους καὶ παλυτελεῖς αἰθούσας, εἰς μίαν ἐκ τῶν ὁποίων, τὴν μᾶλλον εὐρύχωρον καὶ τὴν πλουσιωτέραν, κοσμομένην διὰ τῶν εἰκόνων ὅλων τῶν ἐπισήμων ἀνδρῶν τῆς Κορδύθης, ἐγείρεται εἰδὸς τι σκηνῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀνέρονται οἱ ποιηταὶ καὶ ἀναγινώσκουσι τὰ ποιήματα αὐτῶν κατὰ τὰς ἐπισήμους ἐσπέρας εἰς δημόσιον πνευματικὸν ἀγῶνα, καὶ οἱ νικηταὶ λαμβάνουσι τὸν στέφανον τῆς δάφνης ἐκ τῶν χειρῶν τῶν ὠραιοτέρων καὶ εὐπαιδευτοτέρων δεσποινίδων τῆς πόλεως, καθημένων ἐν ἡμικύκλῳ ἐπὶ ροδόστεφων ἑδρῶν.

Τὸ ἐσπέρας ἔχον τὴν ἐπιχρίστησιν νὰ γνωρίσω μερικὸς νέους τῆς Κορδύθης, ardentemente afectos, ὅπως λέγουν ἐν τῇ καθαρουόσῃ ἰσπανικῇ, al cultivo de las Musas (θερμῶς ἀφωσιωμένοις εἰς τὴν θεραπείαν τῶν Μουσῶν), εἰλικρινεῖς, φιλόφρονες, ζωνηροτάτους, μὲ ἓνα κυκλῶνα στίχων εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ μὲ ὀλίγην ἰταλικὴν φιλολογίαν. Οὕτως ὥστε, φαντασθῆτε, ἀπὸ τῆς ἐσπέρας μέχρι τοῦ μεσονυκτίου, ἀνά τοὺς μυστηριώδεις ἐκείνους ὁρομίσκους, οἵτινες μοῦ εἶχον ζαλίσει τὴν κεφαλὴν τὴν προηγουμένην ἐσπέραν, ἐξηκολούθησε ζωηρὰ ἀπαγγελία σονέττων, ὕμνων, ᾠδῶν εἰς τὰς οὖο γλώσσας, ἀπὸ τοῦ Πετράρχου μέχρι τοῦ Πράτη, ἀπὸ τοῦ Κερβάντου μέχρι τοῦ Ζορίλλα, καὶ φαιδρῶτατη συνομιλία, λήξασα καὶ σφραγισθεῖσα ὑπὸ πολλῶν φιλοφρόνων χειραψιῶν καὶ ὑπὸ θερμῶν ὑποσχέσεων περὶ ἀλληλογραφίας, ἀποστολῆς βιβλίων, ταξιδιῶν εἰς Ἰταλίαν, ἐπιστροφῆς εἰς Ἰσπανίαν κλ. κλ. τίποτε ἄλλο εἰμὴ λόγια, ὅπως πάντοτε, ἀλλὰ λόγια οὐχὶ ὀλιγώτερον προσφιλῆ διὰ τοῦτο.

Τὴν ἐπαύριον ἀνεχώρησα εἰς Σεβίλλην. Εἰς τὸν σταθμὸν εἶδον τὸν Φρασκουέλον, τὸν Λαγαρτίγιον, τὸν Κούκον καὶ ὅλον τὸν θίασον τῶν toreros τῆς Μαδρίτης, οἵτινες μὲ ἐχαιρέτισαν μετ' εὐμενοῦς προστατευτικοῦ ὕφους.

Ἐρρίθησαν ἐντὸς σκονισμένου τινὸς ὄχηματος καὶ ὅταν ἡ ἀμαξοστοιχία ἐξεκίνησε καὶ ἡ Κορδύθα ἐφάνη διὰ τελευταίαν φοράν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου, τὴν ἐχαιρέτισα μὲ τοὺς στίχους τοῦ ἄραβος ποιητοῦ, ὀλίγον τι παραπολύ αισθητικούς,

1. Τὸν πᾶν ἐπιστρέφει εἰς τὴν ἀρχαίαν μεγάλην μητέρα.

ἐὰν θέλετε, διὰ τὸ γούστον ἐνὸς εὐρωπαίου, ἀλλὰ, τέλος πάντων, καταλλήλους διὰ τὴν περίστασιν.

«Χαῖρε, ὦ Κορδύθα! Διὰ νὰ ζῶ πάντοτε ἐντὸς τῶν τειχῶν σου, θὰ ἐπεθύμουν νὰ εἶχον ζωὴν μακροτέραν τοῦ Νῶε:» «Θὰ ἐπεθύμουν νὰ εἶχον τοὺς θησαυροὺς τοῦ Φαραῶ διὰ νὰ» τοὺς ἐξοδεύσω εἰς κρασί καὶ εἰς ὠραίας Κορδυβέζας, μὲ τὰ» «γλυκὰ τῶν μάτια, τὰ ὅποια ζητοῦν φιλήματα.

Θ'

Σ Ε Β Ι Λ Λ Η

Τὸ ἀπὸ Κορδύθης εἰς Σεβίλλην ταξιδίον δὲν διεγείρει τὸν θαυμασμὸν ὅπως τὸ ἀπὸ Τολήτου εἰς Κορδύθαν, ἀλλ' εἶνε ἐπίσης ὠραῖον. Καὶ ἐδῶ δάση πορτοκαλεῶν, καὶ ἐλαιῶνες ἀπερραντοί, καὶ λόφοι πλήρεις ἀμπέλων, καὶ λειμῶνες ἀνθοστεφεῖς.

Εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μιλίων ἀπὸ τὴν Κορδύθαν, φαίνονται οἱ ἐρειπωμένοι πύργοι τοῦ φοβεροῦ φρουρίου τοῦ Ἄλμο-δεβάρ, κειμένου ἐπὶ ὑψηλοῦ βράχου, δεσπόζοντος πανταχόθεν ἀπεράντου ἐκτάσεως: ἐν Κορναχουέλη ἕτερον παλαιὸν φρούριον ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἐνὸς λόφου, ἐν τῷ μέσῳ μονήρους καὶ μελαγχολικοῦ τοπειοῦ παρεκεῖ ἡ λευκὴ πόλις τῆς Πάλμας, κρυμμένη ἐντὸς πυκνοτάτου δάσους πορτοκαλεῶν, περικυκλουμένη ὑπὸ λαχανοκήπων, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον προχωρεῖ ἡ ὁδὸς ἐν τῷ μέσῳ σιτοφόρων ἀγρῶν, διχωριζομένων ὑπὸ μακροτάτων φρακτῶν ἰνδικῶν συκῶν, ὑπὸ σειρῶν μικρῶν φαινίκων, ὑπὸ θασῶν πευκῶν, ὑπὸ πυκνῶν φυτειῶν καρποφόρων δένδρων, ἀπὸ κειροῦ δὲ εἰς κειρὸν φαίνονται λόφοι καὶ φρούρια καὶ χεῖμαρροι καὶ ὑψηλὰ κωδωνοστάσια χωρίων, κρυμμένων ἐν τῷ μέσῳ τῶν δένδρων, καὶ ἰσθαφεῖς κερυφαὶ μακρυνῶν ὀρέων.

Ὠραῖον θέαμα πρὸ πάντων παρέχουσιν αἱ μικραὶ ἀγροτικαὶ οἰκίαι, διεσπαρμέναι κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ. Δὲν ἐνθυμούμαι νὰ εἶδον μίαν, ἢ ὅποια νὰ μὴ ἦτο λευκὴ ὡς ἡ χιών. Λευκὴ ἡ οἰκία, λευκὸς ὁ φραγγμὸς τοῦ παρ' αὐτὴν φρέατος, λευκὸς ὁ περιβάλλον τὸν κῆπον ταίχος, λευκοὶ οἱ δύο κιονίσκοι τῆς θύρας τοῦ κήπου, τὸ πᾶν φαίνεται ὡς νὰ ἐλευκάνθη τὴν προτεραιάν.

Τινὲς τῶν οἰκιῶν τούτων ἔχον ἐν ἡ οὖο συνεχόμενα παράθυρα κατὰ τὸν ἀραβικὸν τρόπον, τινὲς ἀρχαῖα ἀρχαῖα τι ἐπὶ τῆς θύρας, ἄλλαι τὴν στέγην κεκαλυμμένην μὲ κεράμους πικιλοχρώμους ὅπως οἱ ἀραβικοὶ οἴκοι. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἀνά τοὺς ἀγρούς, φαίνονται λευκοὶ καὶ ἐρυθροὶ μανδύαι χωρικῶν, πῖλοι ἐκ βελουδοῦ ἐν τῷ μέσῳ τῶν χόρτων, ταινίαι ὅλων τῶν χρωμάτων. Οἱ χωρικοὶ, οἵτινες φαίνονται ἐν τῷ μέσῳ τῶν πρασιῶν, ἢ οἱ συρρέοντες νὰ ἴδωσι διερχομένην τὴν ἀμαξοστοιχίαν, εἶνε ἐνδεδυμένοι ἀπαράλλακτα, ὅπως μᾶς τοὺς παρυσιαζοῦν αἱ εἰκόνες πρὸ τεσσαράκοντα ἐτῶν: φέρουν πῖλον ἐκ βελουδοῦ μὲ πλατύτατον γύρον ὀλίγον ἀνεστραμμένον καὶ μὲ μικρὸν κωνοειδῆ θόλον, κοντὴν γιανέταν, ἀνοικτὸν γιλέκο, περισκελίδας μέχρι γονάτων, γιέτας ὑψηλὰς μέχρι τῆς περισκελίδος καὶ ζώνην περὶ τὴν ὀσφύν. Τὸ εἶδος τοῦτο τῆς περιβολῆς, δύσχρηστον, ἀλλ' ὠραῖον, ἀρμύζει θαυμασίως εἰς τὰ εὐμελῆ σώματα τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, οἵτινες προτιμῶσι μᾶλλον νὰ ὑποφέρουν ὀλίγον καὶ νὰ εἶνε κομψῶς ἐνδεδυμένοι, παρά νὰ ἔχουν ἄνετον ἀλλ' ἄχαριν περιβολὴν καὶ δέχονται εὐχαρίστως νὰ τουρτουρίζουν ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν ἐκάστην πρωίαν, ἀρκεῖ ὅτι φέρουν περισκελίδας, αἵτινες κάμνουν τοὺς γόμους καὶ τὰς τορευτὰς κνήμας τῶν νὰ φαίνωνται ὡς ἀνάγλυφα. Δὲν ἔχουν τίποτε, κοινὸν μὲ τοὺς ἰδιόκους μας βορείους χωρικούς, μὲ τὴν τραχεῖαν μορφήν καὶ τὸ ἐκστατικὸν ὄμμα. Προσπλῆθον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σας μετὰ μειδιάματος τοὺς μεγάλους καὶ μαύρους ὀφθαλμούς των, ὡς νὰ ἤθελον νὰ σας εἶπουν: — Δὲν μὲ ἀναγνωρίζετε; — ἐξακοντίζου τολμηρὰ

βλέμματα εἰς τὰς κυρίας, αἱ ὁποῖαι προκύπτουν ἀπὸ τὰς θυρίδας, τρέχουν νὰ σὰς προσφέρουν ἐν πυρεῖον προτοῦ νὰ τὸ ζητήσετε, ἐνίστε ἀπαντοῦν μὲ στίχους εἰς τινὰ ἐρώτησίν σας, καὶ εἶνε ἱκανοὶ ἀκόμη νὰ γελάσουν διὰ νὰ σὰς δείξουν τοὺς λευκοὺς τῶν ὀδόντας.

Ἀπὸ τὴν Ρινκοναδὰν ἀρχίζει νὰ φαίνεται, εὐθὺς πρὸς τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν, τὸ κωδωνοστάσιον τῆς Μητροπόλεως τῆς Σεβίλλης, καὶ δεξιὰ, ἐκείθεν τοῦ Γουαλακιβίρου, εἰ ὠραῖοι ἐλαιόφυτοι λόφοι, εἰς τοὺς πρόποδας τῶν ὁποίων κεῖνται τὰ ἐρείπια τῆς Ἰταλικῆς.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

FRÉDÉRIC DE SPENGLER

Ο Ν Α Δ Ι Ρ

ΔΙΓΗΜΑ ΑΡΑΒΙΚΟΝ

Ὁ σείκ Μουράτ ἐσέλωνεν, ὁ ἴδιος, τὸν ὠραῖον ἀραβικὸν τοῦ ἵππου.

Ἐθώπευε τοὺς μαύρους ὀπισθοὺς πόδας τοῦ ἵππου, ὅστις ἐξέπεμπε χρεματισμὸν ἀνυπομονησίας καὶ χαρᾶς.

Ὁ Μουράτ ἤρχισε νὰ τῷ ὁμιλῇ :

— Γενναῖέ μου Ναδὶρ, εἶπε, πηγαίνομε στὸν πόλεμον. Θὰ κυνηγήσωμε τὸν Εὐρωπαῖο πού ἤλθε νὰ μολύνῃ τὸ ἅγιον χωρὶα τῆς πατρίδος μας. Θὰ λυτρώσωμε τὸν ἀγαπημένον τόπον ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς πού θέλουν νὰ μὰς τὸν πάρουν. Θὰ πλύνῃς τὰ πόδια σου στὸ αἷμά των. Τὰ σώματά των θὰ στρωθοῦν γιὰ νὰ πατῆς ἐπάνω. Πόσο εἶσαι ὠραῖος, Ναδὶρ ! Πές μου, θυμᾶσαι τὴν ὠραία Σουλεϊμὰ μὲ τὸ ἀλαβάστρινον τὸ στήθεος ; Εὐτύχησες νὰ τὴν φέρῃς στοὺς ὤμους σου. Τὸ λευκὸ τῆς σῶμα ἀναπαύθηκε στὴ ράχι σου. Τὸ χέρι τῆς ἐχάιδευσεν τὴν χαιτὴ σου. Τὰ κοράλλινά τῆς χεῖλι φιλῆσαν τὸ μέτωπό σου. Τί τιμὴ γιὰ σέ, Ναδὶρ ! Θὰ τὴν ξαναἰδῆς ὕστερ' ἀπὸ τὸν πόλεμον, θὰ τὴν ξαναἰδῆς καὶ θὰ σέ χαίδουσῃ. Καὶ ὁ κύριός σου θὰ σέ ζηλεύῃ ὅταν θ' ἀγκαλιάζῃ τὸ κεφάλι σου μὲ τὰ μακρὰ ἄνθη τῆς χέρια κ' ἐγγίξῃ τὸ πρόσωπό σου τὰ στήθη τῆς. Θὰ σοῦ ἀγοράσω λουριὰ κεντημένα μὲ μεταξὺ καὶ χρυσάφι. Ἡ Σουλεϊμὰ θὰ σέ καθαλικεύσῃ, καὶ θὰ φριξῆς ἀπὸ εὐχαρίστησι ὅταν αἰσθανθῆς ἐπάνω σου τὸ ἀπαλό τῆς σῶμα.

Αὐτὰ ἔλεγεν ὁ σείκ, καὶ κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα εἶχε περατώσει τὰς παρασκευὰς του.

Ἐπήδησεν ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ ἵππου του, ὅστις ἀπεμακρύνθη ἐν καλπασιμῷ.

Ὅτε εὐρέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀνδρῶν του, κατηθύνθησαν πρὸς τὸν ἐχθρόν.

Ὁ Μουράτ, κατὰ τὴν μάχην, ἐπεφαίνετο παντοῦ ὅπου ὁ κίνδυνος ἦτο μᾶλλον ἄμεσος.

Ὁ Ναδὶρ ἐβάδιζεν ἀνασειὼν τὴν χαιτὴν του.

Αἶφνης σφαῖρα τὸν προσέβαλε. Κατέπεσεν ὑπὸ τὸν κύριόν του.

Ἐκεῖνος εὐθὺς ἐπήδησε κατὰ γῆς καὶ ἀνήγειρε τὸν ἵππον.

Εἶτα τὸν ἔσυρεν ἠπίως, διὰ τῆς χειρὸς, ἔξω τῆς γραμμῆς τῆς μάχης. Ἐξέλεξε μέρος ὄροσερόν καὶ σκιερόν· ἐκεῖ ἐσταμάτησε τέλος ἵνα ἐξετάσῃ τὸ τραῦμα τοῦ ἵππου του. Ἦτο θανάσιμον.

Ὅτε εἶδεν ὅτι οὕτως εἶχε τὸ πρᾶγμα, ὁ Μουράτ περιεπτύχθη τὸ εὐγενὲς ζῶον καὶ τῷ εἶπεν αὐτὰς τὰς λέξεις :

— Ναδὶρ, ἐπληρώθης ἐπικίνδυνα. Ποτὲ πλέον δὲν θὰ ξαναἰδῆς τὴν ὠραία Σουλεϊμὰ. Σ' εὐχαριστῶ, Ναδὶρ, γιὰ τὴν καλὴν σου τὴν ὑπηρεσίαν. Συγχώρεσέ με ἂν σοῦ κἀνὼ κακό·

ἀλλὰ πρέπει, ἀλλοίμονο ! γιὰ νὰ σέ ἀπαλλάξω ἀπὸ χειρότερα θεινά. Στὸ τέλος, σοῦ ὀρκίζομαι, καὶ μάρτυς μου ὁ Ἄλλοχ, πὼς θὰ σέ ἱκανοποιήσω.

Αὐτὰ εἰπὼν ὁ σείκ, ὠπισθεχώρησε κατὰ τινὰ βήματα, ὕψωσε τὸ ὄπλον του ἐν τάχει, ἐσκόπευσε καὶ, διὰ μιᾶς διέπερσε τὴν καρδίαν τοῦ Ναδὶρ.

Ὁ ἵππος ἔπεσε νεκρός. Ὁ Μουράτ ἐστράφη καὶ ἀπεμακρύνθη μεγαλοῖς βήμασιν.

Ὁ θάρυβος τῆς μάχης ἐξηκολούθει.

Ἐπλησίασε καὶ ἀνέλαβε θέσιν εἰς τὰς τάξεις.

Ἴππεις τινες ἐζήτησαν νὰ τῷ παραχωρήσωσι τοὺς ἵππους των.

Ἄπεποιήθη.

Ἐπολέμει πῆξῃ, καρδοκῶν τὴν στιγμὴν τῆς ἐκδικησεῶς του.

Ἡδυνήθη νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὰς τάξεις τῶν ἐχθρῶν καὶ νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῶν Εὐρωπαίων.

Αἶφνης, εἰσώρησε φρικωδῶς καὶ σκιρτῶν.

Ἐπέπεσεν ὀρηκτικὸς τοῦ ἵππου τοῦ στρατηγοῦ.

Ἐκεῖνος ἐπτοημένος ἐζήτησε ν' ἀπαλλαγῇ αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ Μουράτ, διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τῷ περιέβαλε τὸ σῶμα καὶ τῷ παρέλυσε τὰς κινήσεις τῶν βραχιόνων· διὰ τῆς ἄλλης ἔσυρεν ἐγχειρίδιον καὶ τὸ ἐβύθισεν εἰς τὸν κόλπον τοῦ ἵππου. Τὸ ζῶον ἐσκίρτησε καὶ ὤρησε πρὸς τὰ ἔμπρός. Ὁ σείκ, μὲ τὴν ἰδιόζουσαν εἰς τοὺς Ἀραβὰς εὐλυγισίαν πιθήκου, διηύθυνε τὸ ζῶον μὲ τὰ γόνατα του καὶ τὸ ἔφερε μέχρι τοῦ μέρους ὅπου εὐρίσκετο τὸ λείψανον τοῦ Ναδὶρ.

Φθάσας ἐκεῖ, ἐπήδησε κατὰ γῆς, ἔδραξε τὸν ἵππον ἀπὸ τοῦ χάλινου καὶ τὸν ἠνάγκασεν νὰ γονυπετήσῃ.

Κατόπιν δρᾶξας τὸν εὐρωπαῖον ἀρχηγόν, χωρὶς ἐκεῖνος νὰ δύναται νὰ κάμῃ κίνημά τι πρὸς ὑπεράσπισίν του, ἐξέβαλε σχοινίον ἀπὸ τοῦ θυλακίου καὶ τὸν ἔδεσεν ἐπὶ δένδρου.

Τότε ἐπλησίασε πρὸς τὸν ἵππον καὶ τρεῖς φορές ἐπανειλημμένως τῷ ἐβύθισε τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὸ στήθος.

Κῦμα αἵματος ἀνέβλυσε.

Τὸ πτωχὸν ζῶον δὲν ἐξῆ πλέον.

Ὁ Μουράτ ὕψωσε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀπαγγέλλων τὰ ἐξῆς :

— Μάρτυς μου ὁ Προφήτης ὅτι ἐκράτησα τὸν ὄρκον μου.

Στραφεὶς εἶτα πρὸς τὸν Εὐρωπαῖον, τὸν ἔλυσε καὶ τῷ εἶπεν :

— Οἱ δούλοι σου ἐσκότωσαν τὸ ἄτι μου, τὸν Ναδὶρ μου· ἐξεδικήθηκα σκοτώνοντας τὸ παληχλόγόν σου. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πού αὐτὸ τὸ ζῶον πού τὸ κάνεις γιὰ ἄλογο, δὲν ἄξιζε τὸ δικό μου. Ἄλλ' αὐτὸ μὲ φτάνει, καὶ τοῦ φτάνει καὶ τοῦ Ναδὶρ. Τὸ ξέυρω. Μπορεῖς νὰ φύγῃς ἄφοβα, τώρα. Δὲν θὰ σέ πειράξω ὡς πού νὰ γυρίσῃς στοὺς δικούς σου. Τότε, θὰ ἔλθω, οἱ στρατιῶτάι σου θὰ φύγουν ἅν κουνέλια, καὶ θὰ ἔλθω νὰ σοῦ ξεριζώσω τὴν καταραμένην σου καρδίαν, νὰ τὴν δώσω στοὺς στρατιῶτάς μου γιὰ νὰ τὴν ρίξουν στοὺς χείρους.

Αὐτὰ εἰπὼν, ὁ σείκ ἐστράφη καὶ ἔνευσε πρὸς τὸν ἄλλον ὅτι ἠδύνατο ν' ἀπεμακρυνθῇ.

Ἄλλὰ μόλις προὐχώρησε βήματά τινὰ, καὶ ἠσθάνθη τὸν χάλυθα ἐγχειριδίου βυθισθέντα μεταξὺ τῶν ὤμων του.

Ἐκυλίσθη κατὰ γῆς αἰμόφυρτος.

Ὁ Εὐρωπαῖος ἐπλησίασε μὲ μειδίημα ἐπὶ τῶν χειλέων.

Ὁ Ἄρχι ἐστράφη, ἀνεσηκώθη ἐπιτόνωος ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος του καὶ, ἐν ὑστάτῃ προσπάθειᾳ, τὸν ἔπτυσεν κατὰ πρόσωπον.

Ὁ ἄλλος ἐγένετο πελιδνός, ὕψωσε τὸν πόδα καὶ μὲ τὴν πτέρναν του συνέτριψε τὸ πρόσωπον τοῦ θνήσκοντος !

***

ΚΟΜΨΟΤΑΤΟΙ
ΚΑΙ
ΕΥΘΗΝΟΤΑΤΟΙ
ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ
ΕΙΣ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»
Ὁδὸς Πρωαστείου ἀρ. 10.

ΤΟΜΟΙ ΚΑΙ ΦΥΛΛΑ Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, προηγουμένων ἐτῶν εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, ὁδὸς Πρωαστείου, ἀρ. 10.

Hebe's

Hair Restorer Τὸ κάλλιστον ἐπανορθωτικὸν τῶν τριχῶν. Δὲν εἶναι βαφή, ἀλλ' ἐπαναδίδει εἰς τὰς τρίχας τὴν προτέραν αὐτῶν χροιάν διὰ τῆς ἐνδυναμώσεως αὐτῶν. Οὐδεμίαν ἐπιβλαβὴ οὐσίαν περιέχει εἶναι ἀχρουν καὶ διαυγῆς ὡς τὸ ὕδωρ.

Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Λονδίῳ.

Εὐρίσκεται ἐν Ἀθήναις μόνον εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «Κορίννης» ὁδὸς Πρωαστείου ἀριθ. 10 καὶ τιμᾶται ἐκάστη φιάλη **δραχμᾶς ἑπτὰ**. (Διὰ τὰς ἐπαρχίας δραχ. 8).

Τὰ ἐξῆς βιβλία πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἐν ὁδῷ Πρωαστείου, ἀριθ. 10 :

Ἱστορία δύο Μελλονύμφων, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Μαντζίνη, τόμοι 3.....	3.30	Κραυγὴ τῆς Παράφροσ, μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.....	1.20	Κοραὴ Ἀδαμαντίου Ἐπιστολαί, τόμοι 4.....	10.—	Κατηραμενὸν Καπηλεῖον μυθιστορία Λουδοβίκου Νοσρ.....	4.50	Κοτακόμβαι τῆς Ἰούλης μυθιστορία Αἰμυλίου Σεβαλιέ.....	2.—	Κόντε Σπουργίτης μελοδραμάτων εἰς μέρη δύο ὑπὸ Ἰω. Τσαγκαλιάνου.....	—80	Καλύβη τοῦ Θωμᾶ ἢ ὁ Βίος τῶν Μαύρων ἐν Ἀμερικῇ.....	2.—	Λαυρεντία, μυθιστορία Δ. Εννερύ μετὰ πλείστων εἰκόνων.....	4.50	Λέων Διώνης, μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ἰ. Ἰσθ. Σκυλίση.....	4.50	Μετὰ εἰκοσι ἑτῆ (συνέχεια Τριῶν Σωματοφυλάκων) μυθιστορία Ἀλεξ. Δουμᾶ.....	4.—	Μυστηριώδης Γυτ, μυθιστορία Ἰουλίου Μαρῦ.....	3.—	Μαῦρος Πειρατῆς μυθιστορία Λουδοβίκου Νοσρ τόμοι 3.....	3.—	Μαρκησά Γαβριέλλα μυθιστορία Ἰουλίου Μαρῦ.....	2.20	Μουσαῖ ὁ Μαῦρος, ἀστειὸν διήγημα εἰς στίχους διὰ μικρὰ παιδιὰ μετὰ 12 ὁλοτελείδους ποικιλοχρωματιστὰς εἰκόνας καὶ δεδεμένον.....	2.—	Μικρὰ Μήτηρ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ.....	3.50	Μεγάλῃ Ἰζα μυθιστορία Αλεξίου Μπουβιέ.....	3.—	Μυστηριώδης Γάμος, μυθιστορία Ἀλφόνσου Δωδέ.....	1.—	Μαλδίνα, μυθιστορία Δ. Κοττέν.....	4.50	Μαθίλδη, μυθιστορία Εὐγενίου Σὺν.....	6.—	Μάμμη, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ.....	4.30	Μιχαὴλ Στρογκώφ, μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν.....	4.70	Μικροῦλα, μυθιστορία Ε. Β. Σεντέν.....	4.—	Μηριτιά, μυθιστορία Γρ. Δ. Ξενοπούλου.....	4.—	Μαγικὰ Παίγνια, μετὰ πολλῶν εἰκόνων.....	3.—	Μπουμπουλίνα, ἢ ἡ Ἄλωσις τῆς Τριπολιτσᾶς.— Ἀρχιδιὸν ἢ αἰ ἐν Κρήτῃ Σφαγαί, δράματα ὑπὸ Γεωργ. Ἀνδροκοπούλου.....	4.50	Μάρκος Μπότζαρης, τραγωδία εἰς 3 πράξεις, ὑπὸ Θεοδ. Ἀλκαίου.....	—50	Μαζ Δέσμη Ἐπιστολῶν, μυθιστορία Ἀλεξ. Δουμᾶ (υἱοῦ).....	—80	Μαρία Ἀντωνιέττα, ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις.....	—60	Νάθαν ὁ Σοφός, μετάφρασις ἐκ τοῦ γερμανικοῦ ὑπὸ Θ. Ἀφεντούλη.....	1.—	Ναξία Μαριάνθη ἢ ἡ Γυναικεῖα Σταθερότης, μυθιστορία.....	1.—	Νικόλας Σιγαλός, μυθιστορία Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου.....	4.—	Οἱ Τρεῖς Σωματοφύλακες, μυθιστορία Ἀλεξ. Δουμᾶ.....	3.50	Οἱ Ἰππῶται τοῦ Στερέωματος, μυθιστορία Π. Φεδάλ, μετάφρασις Α. Ρ. Ραγκαβῆ.....	4.60	Ὁ Ἰστρος τῶν Τρελλῶν, μυθιστορία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν, τόμοι 6.....	5.30	Οἱ Ἄθλιοι ὑπὸ Βίκτωρος Οὐγκώ, μετάφρασις Ἰ. Ἰσθ. Σκυλίση.....	5.—	Ὀθρανία, ἀγροτικὸν εἰδύλλιον, εἰς 4 πράξεις ὑπὸ Λεοπόλδου Μαρένκο.....	—80	Ὁ Καννιβαλισμὸς παρ' Ἑβραίοις Δράμα εἰς πράξεις 4 ὑπὸ Ἀθαν. Βάρβα.....	—80	ὉΘέλλος, ἥτοι ὁ Μαῦρος τῆς Ἑβραίας τραγωδία Σαϊζήφρου εἰς 5 πράξεις.....	4.—	Ὁ Θεὸς ἐν τῇ Φύσει, ὑπὸ Καμίλλου Φλαμμπαριῶνος κατὰ μετάφρασιν Αἰκατερίνης Ζάρκου.....	4.—	Οἱ Γεννίτσαροι, μυθιστορία Ἀλφόνσου Ρουέρου (τόμοι 2).....	3.—	Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος, μυθιστορία Εὐγενίου Σὺν, μετάφρασις Ν. Δραγοῦρη (τόμοι 10).....	5.20	Πλοίαρχος Κολόδολος, μυθιστορία Πύλλου Σωνιέ, τόμοι 2.....	2.50	Πλωτὴ Πόλις, μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν.....	—80	Παπα-Κωνσταντῖνος, μυθιστορία Λουδοβίκου Ἀλεξού.....	4.20	Πάσσαλος τοῦ Θανάτου, μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.....	4.—	Παιδικὰ Διηγήματα, ὑπὸ Ἀριστ. Κουρτίδου.....	1.—	Πόλεμος τῶν Γυναικῶν, μυθιστορία Ἀλεξ. Δουμᾶ.....	4.50	Πάπισσα Ἰωάννα ὑπὸ Ἐμ. Ροῖδου.....	4.60	» » μικρὰ ἐκδόσις.....	1.—	Πεπίτα Χιμένες, μυθιστορία Ἰσπανικὴ ὑπὸ Ἰωάννου Βαλέρα, μετάφρασις Α. Φραβασίλη.....	2.—	Παρισίαν Ἀπόκριψα, μυθιστορία Εὐγενίου Σὺν, μετάφρασις Ἰ. Ἰσθ. Σκυλίση, τόμοι 10.....	6.25	Ποιήματα ὑπὸ Ἀχιλλέως Περράσου τόμοι 3.....	5.—	Παιδίον τῆς Νεκρᾶς, μυθιστορία, τόμοι 2.....	4.50	Πόργος τοῦ Παπᾶ Δανιὴλ, ὑπὸ Γ. Κ. Ὑπερίδου.....	4.—	Παλαιὰ Ἀμαρτίαι, λυρική συλλογὴ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου.....	4.—	Πῶς ἀποκτάται ὁ πλοῦτος, κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ Βεν αμίν Φραγκλίου.....	—50	Πέρων τοῦ Ἰσθμοῦ.—Πελοποννησιακαὶ ἐντυπώσεις καὶ Ἀναμνήσεις, ὑπὸ Σπυριδωνοῦ Παγανέλλη.....	3.—	Ραγήπ, διήγημα ὑπὸ Σπ. Παγανέλη.....	—80	Σερὰ Ποιητικῶν Ἔργων ὑπὸ Γεωργίου Μαρτινέλλη.....	4.—	Σύζυγος τοῦ Κλαυδίου, δράμα εἰς πράξεις 3 ὑπὸ Ἀλεξ. Δουμᾶ, υἱοῦ.....	—80	Συλλογὴ Κρητικῶν Ἐπιστολῶν.....	—50	Σέργιος Πανίνης, μυθιστορία Γεωργ. Ὀνέ, βραβευθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.....	2.—	Τὰ Μυστήρια τῶν Χαρμελίων, μετάφρασις Κλεάνθου Τριανταφύλλου.....	4.60	Τελευταία Ἡμέρα Καταδίκου, ὑπὸ Βίκτωρος Οὐγκώ.....	—80	Τὸ Τριακοσιδράχμων Ἐπαθλον, διήγημα Γρ. Δ. Ξενοπούλου.....	—50	Τὰ Τέκνα τοῦ Πλοῦτου Γράντ, ἢ ἡ Νότιος Ἀμερικὴ, Ἀυστραλία, καὶ ὁ Βιετνημικὸς Ὀκεανός, μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν.....	3.80	Τὰ Κρητικά, Ὠδαὶ Ἀλκαϊκά, ὑπὸ Θ. Ἀφεντούλη.....	—80	Τελευταία Ἡμέραι τῆς Πομπηίας, μυθιστορία Ε. Βούλβερ, μετάφρασις Γεωργ. Ζαλόκουστα.....	3.30	Τυχαῖον συμβάν, διήγημα ὑπὸ Λεων. Π. Κανέλλοπούλου.....	—60	Τελευταῖος τῶν Μοχιανῶν μετὰ εἰκόνων.....	2.50	Τραγωδίαι Ἰω. Ζαμπέλλου, τόμοι 2.....	10.—	Τραγωδίαι τῶν Παρισίων, μυθιστορία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν τόμοι 9.....	8.—	Τυχοδιώκται τῶν Παρισίων, μυθιστορία Π. Ζακῶν.....	2.—	Τὰ Ὑπερῶα τῶν Παρισίων μυθιστορία Π. Ζακῶν.....	2.50	Τὰ Χάλια μετὰ κομψοῦ.....	—50	Τὸ Φράσκο ἢ μία Νύκτα Ἀποκρητικῆ, κομψοῦ εἰς μέτρος ὑπὸ Ἀ. Νικολάρα.....	4.—	Τὸ βιβλίον τῆς Συγγῆς, κρυπτογραφία, παίγνια, προβλήματα, ἀνιγμάματα, γρίφοι, ἀριθ. προβλήματα κλ.....	2.—
---	------	--	------	--	------	---	------	--	-----	--	-----	---	-----	--	------	--	------	--	-----	---	-----	---	-----	--	------	--	-----	--	------	--	-----	--	-----	------------------------------------	------	---------------------------------------	-----	--	------	---	------	--	-----	--	-----	--	-----	---	------	--	-----	---	-----	--	-----	---	-----	--	-----	--	-----	---	------	--	------	--	------	---	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	------	--	------	---	-----	--	------	---	-----	--	-----	---	------	------------------------------------	------	------------------------	-----	--	-----	---	------	---	-----	--	------	---	-----	--	-----	---	-----	--	-----	--------------------------------------	-----	---	-----	--	-----	---------------------------------	-----	---	-----	---	------	--	-----	--	-----	--	------	---	-----	---	------	---	-----	---	------	---------------------------------------	------	---	-----	--	-----	---	------	---------------------------	-----	--	-----	--	-----

ΣΗΜ. Σὺν τῇ ἀποστολῇ τοῦ ἀντιτίμου ὁρεῖλουσι ν' ἀποστέλλωσιν, οἱ μὲν ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν 20 %, οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ 30 % ἐπὶ πλεον ἐπὶ τῆς ἀξίας τῶν βιβλίων διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Εἰς τοὺς ἀγοράζοντας βιβλία ἄνω τῶν 20 δρ. γίνεται ἔκπτωσης 10 %. Τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἀποστέλλει ἀπαραῶς οἰονδήποτε βιβλίον ἥθελε ζητήσῃ τις, ἀνεὺν οὐδεμιᾶς προμηθεΐας, ἐγγράφει δὲ καὶ συνδρομητῆς εἰς οἰονδήποτε ἐκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις περιοδικὸν ἢ ἐφημερίδα. — Οὐδεμίαν παρρηγελίαν ἐκτελεῖται ἀν εἰν συνοδουμένη ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.